

หนึ่ง

เด็กสาวสวมหน้ากาก

ภายในป่าแห่งนี้เต็มไปด้วยต้นไม้ขนาดมหึมา พวกเขาไม่รู้ว่าจะออกเดินทางมานานแค่ไหนแล้ว ซึ่งแม้จะมีความทรงจำด้านเส้นทางที่ดี แต่ความรีบเร่งก็ทำให้พวกเขาละเลยที่จะสนใจสถานที่ จนไม่รู้ว่ามีอะไรที่ใดกันแน่ การหลบหนีจากศัตรูที่ดีคือการไม่เดินทางเป็นเส้นตรงเพื่อให้ยากต่อการติดตาม หลังจากผ่านภูเขาสองหรือสามลูก ในที่สุดก็พบกับถนนสายเล็กๆ ที่พาดผ่านกลางแนวป่า คาดคะเนว่าอีกไม่นานพวกเขาน่าจะพบเมืองหรือหมู่บ้านไม่ไกลนัก และไม่ว่าจะเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ก็คงจะมีแพทย์อยู่สักคนหนึ่งใช่หรือไม่

พวกเขาต้องการพบแพทย์โดยเร็วที่สุด!

ขณะที่กำลังตัดสินใจว่าจะเดินตัดแนวป่าหรือลัดเลาะไปตามถนนสายนี้ ชายคนหนึ่งในชุดสีน้ำเงินเข้มก็ทรุดตัวลง ใบหน้าของเขาซีดเผือด เลื้อยบริเวณใต้ชายโครงด้านซ้ายข่มไปด้วยเลือดที่ย่อมจนกลายเป็นสีดำ เขาปล่อยกระบี่ในมือออกเพื่อใช้มือข้างนั้นกุมหน้าอกของตัวเอง ความเจ็บปวดที่ยากจะบรรยายคล้ายว่าหัวใจจะหลุดออกมา นอกจากนี้ยังมีความรู้สึกแสบร้อนเหมือนโดนไฟไหม้บริเวณรอบรอยแผล สัญญาณเหล่านี้ชัดเจนว่าเขาถูกพิษ

“เฟิงถั่ง!” เสียงเรียกดังมาจากชายที่ยืนอยู่ด้านหน้าซึ่งสวมเครื่อง

แต่งกายคล้ายกัน

ชายผู้นั้นจับแขนสอดมือผ่านไต้รักแร้เพื่อพุงเฟิงถึงเอาไว้ แล้วตะโกนเรียกอยู่สองสามครั้ง ดูเหมือนว่าร่างกายของอีกฝ่ายจะอยู่ในภาวะที่แทบประคองสติไว้ไม่ได้ ดวงตาคู่นั้นแทบจะลืมไม่ขึ้น ริมฝีปากม่วงคล้ำอย่างเห็นได้ชัด จนผ่านไปหลายชั่วลมหายใจ ก่อนเสียงแหบแห้งจะเปล่งออกมา

“ปล่อยข้าไว้ตรงนี้แล้วรีบเดินทางต่อเถอะ”

“อย่าพูดจาไร้สาระ” ชายที่พุงคนจับเอาไว้ตอบกลับด้วยน้ำเสียงโกรธจัด ความสัมพันธ์ของพวกเขาสนิทสนมกันมากกว่าพี่น้อง การให้เลือกละทิ้งพี่น้องของตัวเองไม่ใช่สิ่งที่เขาจะทำเป็นอันขาด

“ข้าแทบจะหายใจต่อไม่ไหวแล้ว” เสียงแหบขาดหวังและแผ่วเบาราวกับว่าการพูดแต่ละคำเป็นเรื่องยากลำบากอย่างยิ่ง นี่เป็นการยืนยันคำพูดของเขาเวลานี้การหายใจแต่ละครั้งเป็นไปได้อย่างยากมาก หัวใจที่เต้นแรงทำให้เจ็บจนหายใจลำบาก การสูญเสียเลือดจำนวนมากยังทำให้เรียวแรงถูกสูบไปเกือบหมด อาการสับสนภายในที่เกิดจากพิษยิ่งเพิ่มความทุกข์ทรมานมากขึ้นในที่สุดเขาก็ตัดสินใจที่จะจบชีวิตของตนเองเพื่อไม่ให้เป็นตัวถ่วงของสหยาพร้อมทาง ทว่า...

“เจ้ามีอำนาจตัดสินชีวิตตัวเองตั้งแต่เมื่อไร”

น้ำเสียงเย็นชาดังออกมาจากปากของผู้ร่วมทางชายอีกคนหนึ่ง และข้อแตกต่างเดียวคือเขาสวมเสื้อผ้าสีดำสนิท ใบหน้าเกือบทั้งหมดถูกปกปิดด้วยผ้าสีดำ เส้นผมสีดำที่มัดรวบไว้ด้านหลังปลิวไปตามแรงลม ดวงตาที่เผยออกมาริยารคมดุรวราชสีห์ คำพูดที่เปล่งออกมาไม่มีใครกล้าคัดค้าน

“นายท่าน” เสียงแผ่วเบาของชายที่ชื่อเฟิงถึงแทบไม่มีแม้แต่เรียวแรงจะเรียกอีกฝ่าย

“ชีวิตพวกเจ้าเป็นของข้า คนที่ตัดสินใจว่าเจ้าจะตายได้ตอนไหนก็คือข้าเท่านั้น” นี่คือคำพูดของจอมเผด็จการที่แสนเอาแต่ใจ ถึงกระนั้นคนฟังกลับรู้สึกทั้งสุขและทุกข์ใจไปในคราวเดียวกัน

หมายความว่านายท่านจะไม่ยอมทิ้งเขาเอาไว้ที่นี่ แล้วจะเดินทางกันต่อไปอย่างไร จะให้เหยียนชงแบกเขาไป ก็รังแต่จะทำให้การเดินทางล่าช้าลงแล้วไม่รู้ว่าศัตรูจะตามมาทันตอนไหน หากเกิดการต่อสู้ขึ้นอีกครั้ง เขาก็จะเป็นตัวถ่วง!

“น่าจะมียูบ้านอยู่ไม่ไกลนัก ถ้าพวกเราสามารถไปถึงหมู่บ้านข้างหน้าได้ คนของเยว่เลี้ยงคงไม่กล้าทำอันตราย”

เหยียนชงวิเคราะห์เพื่อจะได้เดินทางกันต่อไป ถนนสายนี้ไม่ค่อยมีหมู่บ้านขึ้น แสดงว่ายังมีคนใช้งานอยู่เป็นประจำ ดังนั้นน่าจะมียูบ้านอยู่ไม่ไกลจากนี้มากนัก

“ถ้าเช่นนั้นก็เร่งเดินทางกันต่อเถอะ”

คนที่ดูเหมือนจะเป็นหัวหน้าตัดสินใจ ในขณะที่พวกเขา กำลังจะออกเดินทางต่อ จู่ๆ เฝิงถั่งที่อยู่บนหลังของเหยียนชงก็โผล่ออกมาอย่างรุนแรง จากนั้นก็อาเจียนออกมาเป็นเลือดสีดำจำนวนมาก ร่างกายที่ไร้เรี่ยวแรงอยู่แล้วอ่อนยวบและสิ้นสติไปทันที ไม่ว่าจะพยายามปลุกเท่าไรก็ไม่มีการสนอง ใบหน้าของเฝิงถั่งเริ่มกลายเป็นสีม่วงอย่างรวดเร็ว

ในภาวะคับขันที่พวกเขาไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี เหยียนชงก็พยายามแบกร่างของเฝิงถั่งขึ้นหลังอย่างทุลักทุเลอีกครั้ง ชายอีกคนถอดเสื้อคลุมชั้นนอกของตัวเองออกเพื่อมัดร่างของเฝิงถั่งเอาไว้ให้แน่น ร่างจะได้ไม่ร่วงลงมาระหว่างเดินทาง ทันใดนั้นเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นจากด้านหลังโดยที่พวกเขาไม่ทันได้ระวังตัว

“เขามีชีวิตรอดไปไม่ถึงหมู่บ้านหรอก” เสียงนั้นค่อนข้างหวานและเล็กราวกับเด็ก

ขณะที่เฝิงถั่งไขว่ห้างเอาถูกชักออกมาอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มในอาภรณ์สีดำพาดคมกระบี่ขึ้นไปทางผู้มาเยือน เหยียนชงเองก็กระชับกระบี่ในมือแน่นก่อนจะหันไปมอง สิ่งที่เขาพบก็คือเด็กสาวที่ตัวค่อนข้างผอมในชุดสีน้ำตาลเก่าๆ มีรอยขาดซึ่งผ่านการปะชุนมา เส้นผมของนางมีสีดำสนิทเกล้า

เป็นมวดยอยู่เหนือศีรษะ เพียงแต่ใบหน้านั้นไม่สามารถมองเห็นได้ ใบหน้าเกือบครึ่งของนางถูกปิดบังด้วยหน้ากากไม้ที่เรียบง่าย มีเพียงดวงตากกลมเหมือนตาของลูกกวางเท่านั้นที่มองเห็นได้ ด้านหลังของเด็กสาวสะพายตะกร้าที่ทำจากไม้ไผ่ ซึ่งในนั้นมีหน่อไม้และผักหลายชนิด ด้วยรูปร่างที่ผอมบาง ไม่ว่าอย่างไรก็สมควรเป็นเพียงแคเด็กสาวจากหมู่บ้านที่ยากจนเท่านั้น

“เจ้ามาจากไหน”

มือที่โผล่ออกมาจากแขนเสื้อเก่าๆ นั้นขาราวกับหยก ต่างจากชาวบ้านทั่วไปพอสมควร นิ้วเรียวยาวชี้ไปที่ด้านหลัง “ข้ามาจากป่า แต่นั่นไม่สำคัญหรอก สหายของท่านทำทางจะไม่ไหวแล้ว”

ชายหนุ่มหันกลับไปมองใบหน้าม่วงคล้ำของเฟิงถั่งแล้วขมวดคิ้ว ก่อนหันกลับมาหาเด็กสาวอีกครั้ง “เจ้าคงอยู่แถวนี้ ช่วยพาพวกเราไปพบแพทย์ในหมู่บ้านได้หรือไม่ ข้าจะมอบค่าตอบแทนให้เจ้าอย่างงาม”

“ต่อให้ข้าพาพวกท่านไป เขาก็มีชีวิตอยู่ไม่ถึงมือแพทย์ หรือต่อให้ถึงมือแพทย์แล้ว แพทย์ที่นั่นก็ไม่มีปัญญารักษาเขาหรอก ไม่ว่าอย่างไรสหายของท่านก็ต้องตายอยู่ดี”

ดวงตาของเหยียนชงกลายเป็นสีแดง แม้จะมีร่างของเฟิงถั่งแบกอยู่ด้านหลัง แต่การเคลื่อนไหวของเขาก็ยิ่งดีกว่าคนทั่วไป ชั่วลมหายใจก็เข้าประชิดตัวเด็กสาวได้ กระบี่ในมือพาดอยู่บนไหล่เล็กๆ ของนาง “เด็กน้อยระวังปากของเจ้าไว้ให้ดี”

การคุกคามของเขาไม่ได้ทำให้การแสดงออกของเด็กสาวเปลี่ยนไป อีกคนที่สงบในสถานการณ์เช่นนี้ได้ก็คือชายหนุ่มในอาภรณ์สีดำ เขาจ้องมองเด็กสาวด้วยความสนใจ อีกอย่าง... ก็คือเขาไม่สามารถโต้เถียงได้ว่าสิ่งที่นางพูดมีส่วนที่ถูกต้อง เขาไม่รู้ว่าทางไปหมู่บ้านไกลแค่ไหน และสภาพของเฟิงถั่งไม่น่าจะทนได้นานนัก หรือต่อให้ไปถึง แพทย์ในหมู่บ้านที่ห่างไกลเช่นนี้จะสามารถรักษาพิษและอาการบาดเจ็บที่ร้ายแรงนี้ได้หรือไม่

“ใจเย็นก่อน” ชายหนุ่มใช้น้ำเสียงเย็นชาสั่งห้ามคนของตัวเอง ทั้งยังใช้

ปลายกระบี่ปิดกระบี่ของเหยียนชงที่พาดอยู่บนไหล่ของเด็กสาวออกไป “ดูเหมือนเจ้าเป็นคนรู้มาก ถ้าเช่นนั้นรู้หรือไม่ว่ามีใครที่สามารถช่วยคนของข้าได้บ้าง หากเขารอดข้าสัญญาว่าจะตอบแทนเจ้าอย่างงาม”

แม้จะมองไม่เห็นใบหน้าของอีกฝ่าย แต่ก็รับรู้ได้ว่าภายใต้หน้ากากไม้ นั้นมีรอยยิ้มปรากฏอยู่ “ข้าสามารถช่วยเขาได้”

“นี่ไม่ใช่เรื่องสนุกของเด็ก” เหยียนชงตวาดออกมา

“ท่านสามารถเลือกได้ ให้ข้าลองรักษาเขา ซึ่งอาจจะรอดหรือตาย แต่ถ้าไม่ให้ข้ารักษา เขาก็มีทางเลือกเดียวคือตาย” เด็กสาวไม่ได้แยแสเท่าใดนัก ราวกับว่ามันเป็นความเมตตาของนางมากกว่าที่มาเสนอตัวในสถานการณ์เช่นนี้ และไม่ว่าอีกฝ่ายจะตายหรือไม่ นางก็ไม่ได้สนใจอะไรทั้งนั้น

“เจ้ามั่นใจแค่ไหน”

“นายท่าน! นางเป็นแค่เด็ก อาจจะอายุแคสิบลีหรือสิบสองปีด้วยซ้ำ” เหยียนชงคัดค้านนายท่านของเขา แต่ดูเหมือนว่านายท่านจะเชื่อคำพูดของเด็กสาว

“ข้าอายุสิบสี่เมื่อเดือนก่อน”

ดวงตากลมโตแสดงความไม่พอใจ ทว่านางก็ไม่อาจโทษชายผู้นี้ได้ เพราะร่างกายของนางผอมแห้ง ความสูงก็ไม่มากเท่าเด็กอายุเท่ากัน คนไม่รู้จักจะหักว่านางเหมือนเด็กอายุสิบเอ็ดหรือสิบสองก็ไม่ใช่เรื่องแปลก อีกทั้งเสื้อผ้าของนางก็เก๋เกินกว่าจะบอกว่านางเป็นศิษย์เอกของแพทย์เทวดา หรือได้รับการเรียนรู้จากตระกูลทางการแพทย์ที่ดี ไม่ว่าจะมองมุมไหนนางก็ไม่น่าไว้วางใจ

เพิ่งถึงอาเจียนอย่างรุนแรงอีกครั้ง พวกเขาไม่อาจรอดได้อีกแล้ว คนที่ถูกเรียกว่านายท่านจึงเด็กสาวตรงหน้าก่อนจะตัดสินใจ

“วางเขาลงให้นางรักษา”

“นายท่าน!”

“เขาไม่มีเวลาอีกแล้ว ข้าคิดว่าเราต้องลองทุกอย่าง”

เมื่อไม่สามารถตัดค่านได้ เขียนชงจึงจำต้องวางเฟิงดังลงกับพื้น แล้วถอยออกมาเพื่อให้เด็กสาวสวมหน้ากากไม้ก้าวเข้ามาใกล้ นางวางตะกร้าสมุนไพรงกับพื้น ใช้มือขาวสะอาดถอดเสื้อชั้นนอกของคนเจ็บเพื่อมองดูบาดแผลด้านใน จากนั้นตรวจการหายใจ ซีพจร สีของดวงตา และลิ้น ไม่นานนักก็หยิบท่อผ้าขนาดเล็กออกมาจากเอว ด้านในท่อผ้าที่เก่ามากมีซองหนังอยู่ เมื่อคลี่ซองหนังออกจึงพบเข็มสีทองจำนวนหนึ่งถูกเก็บเอาไว้อย่างดี ดวงตาของคนไข้เฝ้ามองกะพริบเพื่อปรับสายตาให้ชัดขึ้น ไม่ผิดแน่...

‘เข็มทองที่หายาก’

บนแผ่นดินนี้มีแพทย์ที่เชี่ยวชาญการฝังเข็มมากมาย แต่คนที่สามารถครอบครองเข็มทองได้มีอยู่ไม่มากนัก ทองที่นำมาใช้ทำเข็มเหล่านี้มีราคาแพง ต้องเป็นทองคำบริสุทธิ์ซึ่งหายากมาก ด้วยเสื้อผ้าที่หอมช่อของเด็กสาว บ้านของนางคงไม่ได้มีฐานะที่ดี หากชายเข็มทองนี้ให้ร้านขายยาในเมือง อย่างน้อยก็ว่าจะทำให้ครอบครัวธรรมดาสามารถอยู่อย่างสุขสบายได้ไปถึงสองหรือสามปีทีเดียว ทว่านางยังเก็บมันเอาไว้กับตัวตลอดเวลา เห็นได้ชัดว่าของชิ้นนี้มีความสำคัญ ในใจของพวกเขาเริ่มมีความหวังขึ้นมาเล็กน้อย

เด็กสาวสวมหน้ากากไม้ไม่ได้สนใจคนด้านหลัง สิ่งเดียวที่นางจดจ่อก็คือร่างของคนป่วยเบื้องหน้า ทั้งลิ้น ดวงตา และซีพจรของเขาบอกชัดว่าการแพร่ของพิษชนิดนี้รุนแรงและรวดเร็วมาก ในเวลานี้นางยังไม่สามารถระบุพิษที่แน่ชัดได้ แต่อย่างน้อยที่สุดควรยับยั้งและขจัดพิษบางส่วนออกให้ได้

นิ้วมือเรียวยาวจับเข็มทองขึ้นมาอย่างระมัดระวัง การฝังเข็มนี้เต็มไปด้วยความมั่นคง ชำนาญ นางปักเข็มห้าเล่มทั่วร่างกายของคนป่วย จากนั้นหันมาค้นตะกร้าไม้ไผ่ แล้วหยิบกระบอกน้ำขนาดเล็กที่ทำจากไม้ไผ่ออกมา ช้างในคือน้ำดื่ม นางใช้น้ำส่วนหนึ่งราดลงไปที่บาดแผลเพื่อทำความสะอาด เมื่อเลือดที่เกาะกันรอบๆ ถูกชะล้างออกไป บาดแผลที่ค่อนข้างน่ากลัวจึงปรากฏชัด แต่เหนือกว่านั้นคือชายหนุ่มสองคนที่ยืนดูอยู่ด้านหลังสังเกตเห็นว่าเลือดหยุดไหลไปแล้ว ดูเหมือนการฝังเข็มนี้มีประสิทธิภาพไม่น้อย

“การกำจัดพิษผ่านทางเลือดรวดเร็วที่สุด แต่คนป่วยเสียเลือดมากเกินไป ข้าจะหยุดเลือดแล้วให้เขาขับพิษออกทางเหงื่อซึ่งช้ากว่ามาก แถวนี่มีกระท่อมอยู่ไม่ไกลนัก แม้มันค่อนข้างเก่าแต่สามารถหลบแดดหลบฝนได้” นางลุกขึ้นยืน แล้วหยิบตะกร้าขึ้นสะพายไว้บนหลัง “กระบี่คมๆ นี่ใช้ตัดไม้ไผ่สองลำคงไม่ยาก เลือกว่าลำต้นตรง ตัดมาแค่เพื่อความยาวจากตัวคนใช้สักสองคืบ”

เหยียนชงเป็นผู้ชำนาญอาสา ใช้เวลาเพียงครู่เดียวเขาก็เดินกลับออกมาจากป่าพร้อมไม้ไผ่สองลำ ชั้นตอนนี้เด็กสาวเป็นเพียงคนสั่งการ พวกเขาใช้เลื่อยคลุมตัวนอกที่เดิมที่ใช้มัดร่างของคนป่วยขณะที่แบกขึ้นหลัง สอดไม้ไผ่เข้าไปในแขนเสื้อทั้งสองข้างแล้วใช้กระบี่เจาะรูขนาดเล็กที่สับเสื้อทั้งสองด้าน เอาเศษไม้สอดขัดไม่ให้สับเสื้อหลุดออกจากกัน จากนั้นจึงยกร่างของคนป่วยวางไว้ด้านบน ชายหนุ่มสองคนช่วยกันแบกหัวแบกท้ายเปลไม้ไผ่อย่างระมัดระวัง

“เข้มนบร่างเขาถอดออกไม่ได้ เพราะใช้ยับยั้งการกระจายของพิษ รวมถึงห้ามไม่ให้เลือดไหล ดังนั้นต้องแบกเขาไปในสภาพนี้” เด็กสาวอธิบาย ก่อนจะออกเดินไปด้านหน้า

ตลอดทางเดินเด็กสาวแหวะเก็บใบไม้ใบหญ้าข้างทางสองสามชนิด แม้เหยียนชงจะหงุดหงิด แต่เขาก็ไม่กล้าพูดสิ่งใด เพราะชีวิตของเฟิงถิงผากไว้ที่เด็กสาวคนนี้ อีกทั้งนายท่านเองก็ไม่ได้เปิดปากบ่นด้วยซ้ำ เขาจึงทำได้แค่ก้มหน้าแล้วทำทุกอย่างตามที่เด็กสาวบอก

ผ่านไปครู่หนึ่งพวกเขาจึงพบกระท่อมขนาดเล็ก ด้านในมีเพียงห้องแคบๆ ห้องเดียว ไม่มีเครื่องเรือนหรือของใช้ชิ้นๆ นอกจากเตียงที่ทำขึ้นจากไม้ไผ่ เต่า และพื้นแห้งกองเล็ก เด็กสาวเปิดประตูให้พวกเขานำร่างของคนป่วยไปวางไว้บนเตียง จากนั้นนางก็เปิดปากของเฟิงถิงให้อ้าเล็กน้อย ก่อนจะหยิบใบไม้ที่เก็บตามข้างทางมาขยี้ด้วยมือ บีบจนมีน้ำไหลลงไปในปากคนเจ็บ ที่แท้ใบไม้ใบหญ้าเหล่านี้ล้วนเป็นยา แม้จะมองไม่เห็นใบหน้าภายใต้หน้ากากไม้ แต่

แววตาที่พวกเขามองเห็นได้นั้นในเวลานี้เหมือนกับแววตาของแพทย์ที่แท้จริง ผู้พยายามรักษาคนไข้ของตนเอง

เข็มทองอีกเล่มถูกปักลงเหนือสะดือเด็กน้อย ท่ามกลางความเงียบไม่มีใครกล้าส่งเสียง กระทั่งพวกเขาเริ่มได้กลิ่นเหม็นคละคลุ้งออกมาจากร่างของเพิงถ้ำ เมื่อสังเกตให้ดีแล้วจึงพบว่าทั่วร่างกายนั้นมีเหงื่อไหลออกมามากมาย เหงื่อนี้ไม่ใช่เหมือนเหงื่อทั่วไปที่ร่างกายขับออกมา กลับมีลักษณะค่อนข้างเหลืองขุ่นและมีกลิ่นเหม็นคล้ายมูลสัตว์

“พิษจะซึมผ่านออกมาพร้อมกับเหงื่อ อาจจะใช้เวลาจนถึงยามเงินหรือกลางยามอยู่ของวันพรุ่งนี้ กว่าพิษทั้งหมดจะขับออกมาหมด ระหว่างนี้ให้พวกท่านค่อยๆ ป้อนน้ำและยาผ่านปากของเขาทีละน้อย” ระหว่างที่อธิบายเด็กสาวก็หยิบสมุนไพรหลายชนิดออกมาจากตะกร้าแล้วยื่นให้ “สมุนไพรพวกนี้ช่วยในเรื่องการกระตุ้นการสร้างเลือดในร่างกายขึ้นมาใหม่ ระหว่างที่เขาขับพิษทางที่ดีให้เปลื้องผ้าทั้งหมดออก หากสมุนไพรที่เหลือจากการต้มยาสามารถเอามาโปะบริเวณที่เป็นแผล จะช่วยให้แผลสมานตัวเร็วขึ้น”

เอ่ยเสร็จก็ลุกขึ้นคว้าตะกร้ามาสะพายหลังเตรียมตัวจะออกจากกระท่อมชายหนุ่มในชุดดำก้าวมาขวางด้านหน้า กั้นระหว่างนางกับประตู เด็กสาวไม่ทันได้ระวังจึงชนเข้ากับกำแพงมนุษย์เต็มแรงจนเซถอยหลัง ดวงตาภายใต้หน้ากากไม่แสดงความไม่พอใจ

“ท่านทำอะไร”

“เจ้าจะไปไหน” น้ำเสียงอันเยือกเย็นเอ่ยถามอย่างคาดโทษ

“ข้าก็ต้องกลับบ้านของข้าสิ คนของท่านแค่ต้องรองจนกว่าจะขับพิษออกมาหมด ข้าทำอะไรไม่ได้อีกแล้ว” เด็กสาวมิใช่คนเขลา นางเข้าใจว่าทำไมเขาถึงไม่ยอมให้นางจากไป “ถ้าท่านคิดว่าข้าจะหนีก็ไม่ต้องเป็นห่วงไป เข็มทองของข้าไม่ใช่ของราคาถูก อย่างไรก็ตามข้าก็ต้องมาเอามันคืน และอย่าคิดว่าข้าจะรักษาให้ท่านโดยไม่คิดเงิน เมื่อเขาหายดีท่านต้องจ่ายค่ารักษา”

เสียงพูดเจ็ยแจ้ว แสดงความมั่นใจออกม่นใจ นางทำราวกับว่าตัวเองเป็น

แพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ ที่สามารถควบคุมชีวิตของมนุษย์ในกำมือได้ พดติกรรมที่ขัดกับอายุและขนาดตัวนี้กลับทำให้นางเชื่อถือในความรู้สึกของคนฟัง ชายหนุ่มในชุดสีดำหรีตมาแล้วจึงเข้าไปในดวงตาที่ใสกระจ่างภายใต้หน้ากากไม้ นำแปลกที่เด็กสาวไม่มีท่าทีหวาดกลัวแม้แต่น้อย หลายชั่วลมหายใจผ่านไป ชายหนุ่มจึงหลีกทางให้

“นายท่าน!” เหยียนชิงเอ่ยคัดค้าน แต่ถูกนายท่านยกมือห้ามเอาไว้ รอจนกระทั่งร่างเล็กๆ นั้นหายไปจากสายตาเขาจึงเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง “จะปล่อยนางไปจริงหรือ หากนางโกหกพวกเราละนายท่าน”

“ใครบอกว่าข้าจะปล่อยนางไป เจ้าอยู่ที่นี้ เฝ้าฟังถั่งเอาไว้ ข้าจะตามไปดูนางเอง” จบคำ ร่างของคนพูดก็เดินผ่านประตูออกไป

เด็กสาวเดินร้องเพลงที่นางเคยได้ยินมาจากร้านน้ำชาในเมืองหลวง
ไปตลอดทาง ออกจากกระท่อมไปราวสองเค่อ¹ ก็มองเห็นประตูไม้เก่าอันเป็นสัญลักษณ์ของหมู่บ้านขนาดเล็กบนเชิงเขา สองข้างทางมีเด็กเล็กวิ่งเล่นกระจายตัวกันอยู่ตามถนน ไม่ไกลนักคือตลาดเล็กๆ ที่ไม่เหลือพ่อค้าแม่ค้าอีกแล้ว มีเพียงโต๊ะไม้และข้าวของที่วางทิ้งไว้ให้พอสังเกตว่าเป็นสถานที่ขายของ บ้านส่วนใหญ่ในหมู่บ้านนี้มีขนาดเล็ก แม่หลังที่ดูใหญ่ที่สุดก็อาจเทียบไม่ได้กับบ้านขนาดกลางในเขตเมืองหลวงที่คับคั่ง

ตลอดเส้นทางที่เดินผ่าน เด็กสาวมักตกเป็นเป้าสายตาของคนอื่น บางคนก็ทักทาย มีหลายคนเลือกที่จะถอยห่างแล้วมองด้วยสายตาไม่ค่อยดีนัก ทว่าคนถูกมองไม่ได้ใส่ใจ นางเดินลัดเลาะผ่านตลาดและเขตชุมชนที่มีผู้คนอยู่มาก ตัดผ่านทุ่งนาและไร่ปลูกผักไปตามถนนสายเล็ก ปลายทางของทุ่งนาที่กว้างใหญ่มีบ้านแค่อำสนัหลังตั้งห่างกันออกไป บ้านที่อยู่ห่างออกไปมากที่สุดแทบจะเรียกว่าบ้านไม่ได้ด้วยซ้ำ บ้านหลังเล็กๆ ที่ภายนอกทั้งเก่าและทรุดโทรม

¹ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 เค่อ เท่ากับ 15 นาที

เหมือนว่าจะปลิวไปกับลมได้ตลอดเวลา สิ่งที่ดีหน่อยคือรั้วไม้ที่รายล้อมรอบบ้านค่อนข้างแข็งแรงมั่นคงสำหรับป้องกันสัตว์ที่จะลงมาจากภูเขา

ขณะนั้นมีหญิงสาวคนหนึ่งก้าวออกมาจากในบ้าน แม่เสื้อผ้าจะเก่าและเต็มไปด้วยรอยปะชุน แต่ใบหน้านั้นก็ผ่องใส เค้าโครงหน้าเป็นหญิงงามล้ำลมเมืองคนหนึ่ง ผิพรรณขาวราวกับหยก น่าจะอายุราวยี่สิบต้นๆ เท่านั้น จะว่าเป็นพี่สาวก็ดูจะแก่ไป หรือเป็นมารดา ก็ดูเด็กเกินไป

ความสงสัยถูกเฉลยออกมาจากปากของเด็กสาวที่ก้าวเข้าไปในลานบ้าน “ท่านแม่”

“จื่อรวู้ เกิดอันใดขึ้นหรือไม่ เหตุใดลูกถึงกลับเอาบ้านนี้” ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้มแล้ว น้ำเสียงตำหนิยังเปี่ยมไปด้วยความห่วงใย ผู้เป็นมารดารวบรวมบุตรสาวเข้ามาใกล้ หมุนร่างซ้ายขวาเพื่อสำรวจบาดแผลให้ถ้วนถี่ เมื่อเห็นว่าไม่มีบาดแผลบนร่างกายก็เบาใจ แต่ยังคงคำบ่นอีกเล็กน้อย

“วันนี้ลูกเจอสมุนไพรมนุษยชาติหลายอย่างจนลืมเวลาไปเท่านั้นเอง ท่านแม่อย่าใจร้ายกับลูกเลย เวลานั้นลูกหิวมาก” เด็กสาวที่แสดงตัวเก่งกาจต่อหน้าชายหนุ่มสามคนในเวลานั้น บัดนี้กลายเป็นเพียงทารกตัวน้อยที่อดอ้อนมารดา เช่นเด็กสาววัยเดียวกันโดยทั่วไป

“เอาละ ลูกเก็บสมุนไพรมานี้ให้เรียบร้อย แม่จะไปเตรียมอาหารรอในบ้าน” ผู้เป็นมารดา กล่าวดังนั้นก็เดินกลับเข้าไปในบ้านเก่าทรมของตัวเธอ

ส่วนเด็กสาวกลับเดินแยกไปยังบ้านอีกหลังที่อยู่ห่างกันไม่มากนัก สภาพบ้านหลังนั้นค่อนข้างดี ดูเหมือนจะถูกสร้างและดูแลรักษาอย่างดี ภายในลานหน้าบ้านมีสมุนไพรมนุษยชาติตากไว้บนถาดไม้ไผ่หลายใบ วางซ้อนกันเอาไว้ ทั้งยังคลุมทับด้วยผ้าบางๆ อีกชั้นหนึ่งเพื่อป้องกันฝุ่น เด็กสาวเปิดดูสมุนไพรมเหล่านั้น หยิบบางชิ้นขึ้นมาดมกลิ่นแล้วพยักหน้าพึงพอใจกับตัวเอง นางทยอยเก็บถาดไม้ไผ่เข้าไปไว้ในบ้าน

ระหว่างนั้นชายคนหนึ่งที่ปรากฏตัวขึ้นเงิบๆ ที่ลานหน้าบ้าน ร่างกายของชายคนนั้นเต็มไปด้วยมัดก้าม แม้ว่าป็นเวลาเย็นที่แสงอาทิตย์เหลือเพียง

เล็กน้อยก็ยังมองเห็นประกายกล้าในดวงตาดู ตั้งแต่ช่วงข้อศอกลงมาถูกสวมทับด้วยปลอกแขนเล็ก ไม่ว่าดูอย่างไรก็ไม่ใช่คนในหมู่บ้านนี้

ทันทีที่เด็กสาวก้าวออกมาจากในบ้าน ชายคนนั้นก็พุ่งตรงเข้าไปหา มือใหญ่เหมือนกรงเล็บของเสือตะปบเข้าที่ไหลอันผอมบาง คนถูกจับตัวไว้ผวาถอยหลังเล็กน้อย

“ข้าเจิบ” นางร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด สะบัดไหลให้หลุดจากมือปริศนาข้างนั้น

“ขอโทษ” เสียงทุ้มใหญ่ค่อนข้างห้วนเอ่ยขอโทษ

ใบหน้าของชายปริศนาที่จู่โจมนางปรากฏต่อสายตา แทนที่จะหวาดกลัว เด็กสาวกลับผ่อนคลายใจออกมาด้วยความโล่งอก เหมือนว่าพวกเขาต่างก็เป็นคนคุ้นเคยกัน ชายตัวใหญ่ ใบหน้าเหี้ยมโหดก้มศีรษะลงเล็กน้อยเพื่อพูดกับคนที่เตี้ยกว่า น้ำเสียงห้วนห้าวอันเป็นนิสัยอาจจะดูคุกคามไปบ้าง กระนั้นก็ไม่ได้แสดงเจตนาที่จะทำร้ายคู่สนทนา ในทางกลับกัน คำขอโทษของเขาเหมือนว่าจะออกมาจากใจ

“ข้าไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เจ้าเจิบ แต่... ข้ารออยู่แถวนี้มาสองชั่วโมงแล้ว กลัวว่าเจ้าจะกลับเข้าบ้านไปเสียก่อน” เขาอธิบาย

“ยังไม่ถึงเวลาที่ตกลงกันได้ไม่ใช่หรื หรือว่าอาการบาดเจ็บของท่านแย่งลง” นางไม่ได้ตำหนิเขา กลับแสดงความห่วงใย

“ไม่ แผลของข้าเกือบหายสนิทแล้ว” ขณะพูดฝ่ามือใหญ่นั้นก็ลูบไปที่หน้าอกของตัวเอง อาการบาดเจ็บที่ว่าคงมาจากตรงนั้น “วันนี้ข้ามาขอยาให้สหาย หลายวันก่อนเขาฝึกวิชาแล้วเกิดอุบัติเหตุขึ้น น่าจะบอบช้ำภายในแพทย์คนอื่นรักษาเขาได้แต่ต้องใช้เวลา ข้าจำได้ว่าเจ้ามียาที่ช่วยในเรื่องนี้”

“ทำไมท่านไม่ให้เขามาด้วยตัวเอง”

“สหายข้ายังออกจากสำนักของเขาไม่ได้ ข้าเลยอาสาขอมาจากเจ้าแทน”

คนฟังถอนหายใจพลางพยักหน้ารับ “ก็ได้ แต่ท่านต้องบอกเขาว่าหาก

มีอาการผิดปกติให้เขารีบมาหาข้าทันที ข้าไม่ได้ตรวจเขาด้วยตัวเอง ไม่รู้ว่าร่างกายของสหายท่านมีอาการบาดเจ็บอื่นอีกหรือไม่” เด็กสาวบ่นถึงม่งำตอนที่เดินเข้าไปในบ้าน นางตรงเข้าไปยังชั้นที่เต็มไปด้วยขวดยา แล้วหยิบสิ่งที่ต้องการด้วยความชำนาญ “นี่เป็นขวดยาที่ผ่านการปรุงแล้ว ให้เขากินยาวันละสองครั้ง หลังตื่นนอนกับก่อนเข้านอน ระหว่างนี้ห้ามฝึกวิชา ถ้าเป็นแค่อาการข้าภายในเพียงอย่างเดียว ไม่เกินเจ็ดวันอาการจะดีขึ้น”

ชายคนนั้นรับขวดยามาด้วยรอยยิ้ม “เจ้านี่พึ่งพาได้จริงๆ”

“อย่าประจบข้าเลย” เด็กสาวแบมือไปตรงหน้า

“เจ้านี่ซึ่งกเหมือนอาจารย์ของเจ้าไม่มีผิด” ถึงจะบ่นอย่างนั้นก็ยังคงควักถุงเงินออกมายื่นให้ “แล้วอาจารย์ของเจ้าจะกลับมาเมื่อไร มีแต่คนถามหาเขา”

จื่อร่วส่ายหน้า “ข้าไม่ได้ข่าวจากอาจารย์มาสามเดือนแล้ว ครั้งสุดท้ายเขาบอกว่ากำลังเดินทางอยู่แถวชายทะเล ไม่รู้เวลานี้เขาจะล่องเรือออกไปถึงไหนแล้ว” พูดถึงอาจารย์แล้วนางก็ถอนหายใจ ไม่ใช่แค่คนอื่นที่ต้องการพบอาจารย์ ตัวนางเองก็ต้องการพบเขามากเช่นกัน

“ถ้าอาจารย์ของเจ้ากลับมาแล้วอย่าลืมส่งข่าวบอกข้าด้วย” ชายคนนั้นกำชับอีกครั้ง ก่อนที่จะซ่อนตัวหายไปในความมืดที่เริ่มคืบคลานไปทั่วบริเวณ

เด็กสาวเก็บของทุกอย่างจนเรียบร้อย เมื่อแน่ใจว่าปิดประตูมิดชิดแล้วจึงเดินกลับไปที่บ้านอีกหลังหนึ่ง แสงจากตะเกียงส่องสว่าง เสียงพูดคุยของสองแม่ลูกแว่วมาเพียงแผ่วเบา คนที่เร้นกายอยู่บนต้นไม้ใหญ่เฝ้าจับตาดูทุกอย่างมาตั้งแต่ต้น แม้ไม่ได้ยินการสนทนาชัดเจนนัก แต่ข้อมูลที่เขาต้องการก็ถือว่าได้รับรู้มามากพอสมควร อย่างน้อยที่สุด หากการรักษาผิดพลาดเขาก็รู้ว่าจะบั่นคองนางได้ที่ไหน

สอง ช่อนอัปลักษณ์

เหยียนซง ไม่กล้าทิ้งสหายที่กำลังขับพิษไว้เพียงลำพัง ขณะเดียวกัน เขาก็คอยชะเง้อคอยนายท่านกลับมา พยายามนี้มีดสนิทแล้ว โชคดีเขาพบ ตะเกียงเก่าอยู่ภายในกระท่อมจึงพอมีแสงสว่างให้มองเห็น แม้ว่าสายตาของ คนที่ถูกฝึกฝนมาจะเห็นที่มืดได้ดีกว่าคนปกติ ถึงอย่างไรแสงไฟก็ดีกว่าตาเปล่า เขามองประตูกระท่อมที่หนึ่ง ก่อนหันกลับมามองเฟิงถึงที่นอนหลับอยู่บนเตียง อีกคราหนึ่ง สลับกันไปเช่นนี้

ชายหนุ่มไม่ได้เป็นห่วงว่านายท่านของตนจะถูกทำร้าย ความแข็งแกร่ง ของนายท่านนั้นมาดหมายว่าหากไม่ใช่หัวหน้าพรรคศัตรูมาด้วยตนเองก็ไม่อาจ ก่ออันตรายได้ ความกังวลของเขาจึงเป็นเรื่องที่นายท่านติดตามเด็กสาวคนนั้น ไป

อาการของเฟิงถึงยังน่าเป็นห่วง เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน ตามร่างกายในจุด ที่ถูกฝังเข็มเริ่มส่งกลิ่นเหม็นฉุน มีน้ำสีดำไหลซึมออกมา มันอาจจะเป็นการ ขับพิษอย่างที่เด็กสาวคนนั้นบอก แต่เขาไม่อาจไว้วางใจได้ จนกว่าเฟิงถึงจะ ฟื้น

ขณะคิดอยู่นั้นเอง เสียงเคลื่อนไหวก็ดังขึ้นจากด้านนอก เหยียนซง

กระซิบกระปี่ในมือแน่น จนเมื่อได้ยินเสียงเคาะส่งสัญญาณจึงคลายใจ เป็นนายท่านที่เปิดประตูเข้ามา ในมือถือไก่สดตัวหนึ่ง แล้วโยนให้ลูกน้องของตัวเอง

“ตลาดในหมู่บ้านเก็บหมดแล้ว นี่คือมือเย็น”

“ขอรับ” เหยียนชงอีกอักคู้หนึ่งก่อนตัดสินใจเอ่ยถาม “แล้วเด็กนั้นล่ะขอรับ”

ชายหนุ่มในชุดสีดำเอ่ยขึ้นขณะที่ปลดเสื้อคลุมตัวนอกออก พร้อมกับวางกระบี่พิทาดไว้ที่ผนังของกระท่อม เผยให้เห็นอาภรณ์ด้านในที่มืสีดำเช่นเดียวกัน ถึงกระนั้นจุดแตกต่างอาจจะเป็นพู่หยกสีเขียวข้างเอวซึ่งแสดงถึงฐานะและสำนักที่สังกัด

“เด็กนั้นอยู่กับแม่ที่ท้ายหมู่บ้าน”

“ไม่ใช่ในสำนักแพทย์หรือขอรับ” คนฟังรู้สึกโกรธ หากว่าเด็กสาวคนนั้นเป็นเพียงชาวบ้านธรรมดา นางจะสามารถรักษาหายของเขาได้อย่างไร หากว่ารักษาแบบไม่ถูกวิธี นี่ไม่ใช่การเร่งให้เพิ่งถึงตายเร็วขึ้นหรือความเกรี้ยวกราดเหมือนเพลิงที่กำลังไหม้กระหน่ำในหัวใจของเขาถูกดับลงด้วยถ้อยคำจากนายท่าน

“วันนี้ตอนที่ตามเด็กนั้นไปที่บ้าน ข้าพบหมัดพยัคฆ์จงหุมารอเพื่อขอการรักษาจากนาง”

“หมัดพยัคฆ์จงหู่” เหยียนชงทวนคำ ชื่อนี้คุ้นเคยเป็นอย่างยิ่ง จงหู่ไม่มีสำนักสังกัด นับว่าเป็นนักสู้ที่มีชื่อเสียงมาก กล่าวกันว่าเพียงหนึ่งหมัดของเขาสามารถบดขี้ศึรระของมนุษย์ได้ อีกทั้งในฐานะคนไร้สังกัด เขากลับมีลูกศิษย์หลายคนที่มีความสามารถ รวมถึงยังมีมิตรสหายในแวดวงนักสู้มากมาย เหตุใดคนผู้นั้นจึงมาขอยากับเด็กสาวที่เป็นเพียงชาวบ้านธรรมดา

“หรือว่านางจะมีความสัมพันธ์กับเขา เช่น... เป็นบุตรสาวนอกสมรส” จะไว้วางใจกันได้ถึงเพียงนี้ก็ควรต้องมีความเชื่อใจมากเป็นพิเศษ อีกทั้งอายุของเด็กสาวคนนั้น หากกล่าวว่าเป็นบุตรสาวของจงหู่ก็ไม่น่าแปลกใจ

ว่านายท่านของเขากลับสายหน้า “คนที่เขารู้จักน่าจะเป็นอาจารย์ของเด็กคนนั้นมากกว่า ข้าคิดว่านางอาจได้พบกับแพทย์ที่มีชื่อเสียงและรับนางเป็นลูกศิษย์ จงhurstน่าจะรู้จักเด็กคนนั้นผ่านอาจารย์ของนาง เห็นว่าเวลานี้อาจารย์ของนางออกเดินทาง เขาก็มาขอยากับนางแทน” เขาเว้นช่วงไปครู่หนึ่ง “หลังจากเฟิงถึงหายดีแล้ว ไปสืบว่าแพทย์คนไหนเคยอาศัยอยู่ที่นี้”

เหยียนชงรับคำสั่ง ดูเหมือนประวัติของเด็กสาวคนนั้นจะมีความลึกลับ ถ้านางเป็นศิษย์ของแพทย์ที่มีชื่อเสียงจริงๆ อาการของเฟิงถึงก็น่าจะมีความหวังขึ้นมาบ้าง ยามที่หันไปมองสหายด้านหลัง คิ้วของคนที่นอนหลับอยู่ขมวดแน่น คงรู้สึกทรมานจากการขับพิษไม่น้อย เขาหวังว่าอาการของอีกฝ่ายจะดีขึ้นในวันพรุ่งนี้

เมื่อเหยียนชงเดินออกจากกระท่อมเพื่อไปจัดการอาหาร คนเป็นเจ้านายก็ก้าวเข้ามาที่ข้างเตียง ของเหลวสีคล้ำมีกลิ่นเหม็นฉีกออกมาตามรอยเข็มแม่สีหน้าดูเหมือนทรมาน แต่เทียบกับตอนเย็น ไปหน้าที่ซิดจนไร้สีเลือดดีขึ้นริมฝีปากที่เคยมีสีคล้ำเริ่มจางลง แม่แต่จิ้งหะการหายใจที่แผ่วเบา ก็เริ่มมันคงขึ้น

ดูท่าว่าเด็กสาวคนนั้นจะมีฝีมือไม่น้อย อายุเพียงสิบสี่กลับสามารถจัดการพิษร้ายแรงเช่นนี้ได้ในเวลาอันสั้น หากไม่ใช่ นางเป็นอัจฉริยะ อาจารย์ของนางก็สมควรเป็นแพทย์ที่มีฝีมือน่ากลัวคนหนึ่ง ถึงขนาดทำให้หมัดพยัคฆ์ จงhurstเดินทางมาพบในหมู่บ้านทุรกันดารเช่นนี้ได้

แต่ไม่ว่าความเก่งกาจจะมาจากความอัจฉริยะของนางเอง หรือมีอาจารย์ที่เก่งกาจ คนเก่งเช่นนี้ก็สมควรแก่การผูกมิตรมากกว่าสร้างศัตรู อีกทั้งยังมีเรื่องมากมายที่เขาสงสัย ไม่ว่าจะมารดาหรือตัวเด็กคนนั้นเอง ต่างก็ไม่คล้ายกับชาวบ้านธรรมดาทั่วไป แม่เสื้อผ้าหรือสถานที่ที่อยู่จะทรุดโทรม ทว่าพวกนางกลับมีผิวพรรณ หน้าตา และท่าทางที่ดี เหมือนกับว่าเกิดมาในตระกูลที่ดี

อีกทั้งเด็กสาวที่มีผิวขาวราวกับหยกคนนั้น ทำไม่ถึงเลือกสวมหน้ากาก ไม่เอาไว้ตลอดเวลา จากท่าทางของหมัดพยัคฆ์ จงhurst เขาน่าจะเคยได้พบ

เด็กสาวหลายครั้ง การสวมหน้ากากไม้ของนางยอมเป็นเรื่องปกติ เด็กสาวคนนั้นอาจซ่อนอะไรเอาไว้ภายใต้หน้ากากไม้ นั่น

จื่อร่วตื่นขึ้นมาตั้งแต่ฟ้ายังไม่ทันสว่าง เพราะอาศัยอยู่กับมารดาเท่านั้น

นางจึงมีหน้าที่ต้องแบ่งเบามารดาให้มากที่สุด

เด็กสาวล้างหน้าแล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ จากนั้นก็เข้าไปทำอาหารในครัว แม้ภายนอกบ้านจะอยู่ในสภาพค่อนข้างโทรม แต่เพราะนางพอมิรายได้จากการรักษาคนอยู่บ้าง ข้าวของภายในจึงเป็นของใหม่ เสื้อผ้าที่ตัดเย็บหยาบๆ ก็ยังเป็นผ้าเนื้อดีกว่าชาวบ้านทั่วไปเล็กน้อย

นี่ไม่ใช่ว่าพวกนางไม่สามารถใช้เงินซื้อข้าวของที่ดี หรือไม่อาจปรับปรุงบ้านใหม่ได้ เพียงแต่ด้วยเงื่อนไขบางอย่าง พวกนางสองแม่ลูกจึงรักษาสถานะของชาวบ้านที่ยากจนเอาไว้ แม้แต่มารดาของนางเอง ทุกวันยังต้องเดินทางเข้าไปในหมู่บ้านเพื่อทำงานรับจ้างในร้านขายผ้าขนาดเล็กที่ได้เงินเพียงพอซื้อข้าวสารสักถังเท่านั้น

วันนี้เด็กสาวทำอาหารมากกว่าปกติ เนื้อแห้งที่เก็บเอาไว้ถูกฉีกเป็นชิ้นเล็กๆ โรยลงในหม้อต้มข้าว ระหว่างนั้นก็ตักผักดองในโหลดินห่อใส่ไปไม้แล้วยัดลงในตะกร้า รองนข้าวต้มเนื้อเปื่อยได้ที่ก็ตักใส่หม้อเหล็กวางไว้ในตะกร้า สะพายหลัง คลุมทับด้วยผ้าด้านบน

พอแสงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้า ผู้เป็นมารดาก็เดินเข้ามาภายในห้องกลางของบ้าน พวกนางกินข้าวด้วยกัน จากนั้นต่างฝ่ายต่างก็แยกย้ายกันไปทำงานของตัวเอง มารดาต้องไปทำงานที่ร้านขายผ้า ส่วนบุตรสาวจะเดินขึ้นเขาหาสมุนไพรเพื่อเอาไปขายที่ร้านขายยาในเมืองหลวง

จื่อร่วสะพายตะกร้าไว้ด้านหลังแล้วเดินมุ่งหน้าไปที่ภูเขา แต่แทนที่จะเดินตรงไปหาสมุนไพรด้านใน นางกลับหยุดอยู่ที่กระท่อมพักริมทาง กลิ่นฉุนลอยออกมาจากด้านใน กลิ่นเช่นนี้นางคุ้นเคยเป็นอย่างดี แสดงว่าการขับพิษให้ผลที่ดี เด็กสาวเคาะประตู คนที่เปิดก็คือเหยียนชง ในมือเขายังถือกระบี่

เอาไว้อย่างระมัดระวัง

“เข้ามาตรวจคนไข้” เด็กสาวบอกด้วยเสียงดังชัดเจน

คราวนี้เหยียนชงไม่ได้ทำให้เรื่องยุ่งยาก เขาหลีกเลี่ยงให้ห่างอย่างว่าง่าย บางทีสาเหตุคงเป็นเพราะคนที่สลบไม่ได้สติเมื่อวาน เวลานั้นกลับนอนลืมตาอยู่บนเตียง แม้ใบหน้าจะค่อนข้างซีดแต่ก็ดีกว่าเมื่อวานมาก ลมหายใจมันคงสม่ำเสมอ เข็มทองทุกเล่มของนางยังคงปักคาร่างเอาไว้ ไม่ห่างกันนักมีชายหนุ่มคนหนึ่งยืนฟังผนังกระท่อมอยู่

ดูจากเสื้อผ้าแล้วเขาน่าจะเป็นเจ้านายของคนพวกนี้ที่นางได้เจอเมื่อวาน เพียงแต่ว่าวันนี้ไม่มีผ้าสีด่าบบังใบหน้าของเขาอีกแล้ว สิ่งที่น่าประหลาดตรงหน้าดูคล้ายกับรูปสลัก เป็นชายหนุ่มรูปงามที่งามราวกับปีศาจ ริมฝีปากแดงสดเหยียดเป็นเส้นตรง ดวงตาเหมือนเหยี่ยวของเขาหรือมองมาที่นางด้วยท่าทางคุกคาม

จู่จู่ขึ้นชมคนรูปงามอยู่ในใจ ทว่านางก็ละสายตาทิ้งอย่างรวดเร็ว เดินตรงมาที่เตียงแล้วกล่าวแนะนำตัวกับคนไข้

“ข้าเป็นแพทย์ที่รักษาท่าน เวลานั้นท่านรู้สึกอย่างไรบ้าง”

เฟิงถึงมองหน้ากากไม้ ดวงตาที่มองลอดออกมาเหมือนกับดวงดาว ถึงอย่างนั้นก็รู้สึกที่นางยังเด็กอยู่มาก แม้เหยียนชงกับนายท่านจะกล่าวไว้ว่า ผู้ที่รักษาเขาเป็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่ง แต่ก็ยังเป็นเรื่องที่ยากจะเชื่อ ทว่าเฟิงถึงก็ไม่ใช้คนหัวดีเหมือนสหายของเขา ใบหน้าที่ยังซีดมีรอยยิ้มเล็กน้อย

“ขอบคุณท่านมาก เวลานั้นนอกจากปวดหัวเล็กน้อย ก็มีอาการอ่อนเพลียอยู่บ้าง” เขากล่าวสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเอง หลังจากที่คิดว่าตนเองคงจะตายไปตั้งแต่มื่อวาน กลับสามารถตื่นขึ้นมาแล้วรู้สึกได้ทันทีว่าร่างกายขับพิษออกไปหมดแล้ว นับว่าเป็นโชคดีของเขา

เด็กสาวพยักหน้ารับ นางเอื้อมมือไปจับชีพจรของเขา ใช้มืออังที่ต้นคอ ลังให้เขาอ้าปากเพื่อดูลิ้น “ดูเหมือนพิษจะถูกขับออกหมดแล้ว ที่เหลือมีเพียงอาการไข้ ตัวร้อน ส่วนที่อ่อนเพลียก็เป็นเรื่องปกติของการฟื้นตัว

“ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง” นางอธิบาย ระหว่างนั้นก็ดึงเข็มทองออกมาที่ละเล่ม ใช้ผ้าสะอาดที่เตรียมเอาไว้เช็ดคราบสกปรก แล้ววางมันลงในผ้าอย่างระมัดระวัง

“ข้าเอายามาให้ หลังจากกินข้าวเสร็จก็กินยาหนึ่งเม็ด นอนพักสักเล็กน้อยน่าจะดีขึ้น แล้วคงพอจะเดินทางได้” นางล้วงเอายาที่ห่อกระดาษไว้อย่างดีส่งให้คนป่วย ก่อนจะหันมาเปิดผ้าคลุมตะกร้าออก ทันใดนั่นภายในห้องที่มีกลิ่นฉุนของพิษกลับฟุ้งไปด้วยกลิ่นหอมอ่อนๆ ของข้าวต้มเนื้อและกลิ่นเปรี้ยวของผักดอง

ห้องของเฟิงถึงเริ่มส่งเสียงโครกคราก เพราะเขาสลบไม่ได้สติ อาหารมื้อสุดท้ายที่เขาได้กินก็คืออาหารเช้าของเมื่อวาน ไม่น่าแปลกใจเลยที่ห้องของเขาจะส่งเสียงประท้วงเช่นนี้ ทว่าเมื่อมันเกิดขึ้นต่อหน้าเด็กสาว ใบหน้าที่เดิมที่ค่อนข้างซีดกลับกลายเป็นสีแดงด้วยความอับอาย

เด็กสาวสังเกตเห็นเช่นกัน แต่นางเลือกที่จะเมินเฉย แสร้งหยิบหม้อข้าวต้มยื่นให้เหยียนชงที่ยืนดูอยู่ด้านหลัง “ข้าเห็นมีกองไฟอยู่ด้านนอก ท่านเอาไปอุ่นเสียก่อน คนป่วยต้องกินของที่อุ่นร้อน”

ชายหนุ่มรีบไปด้วยท่าที่ลังเล แต่เพราะเห็นได้ชัดว่าเฟิงถึงอาการดีขึ้นมาก มุมมองของเขาที่มีต่อเด็กสาวตรงหน้าจึงดีขึ้นมาบ้าง อีกอย่าง... กลิ่นของข้าวต้มนี้ก็ทำร้ายจิตใจเขาเช่นกัน แม้จะได้กินไก่เมื่อวานแล้ว แต่การเฝ้าดูแลสหายตลอดทั้งคืนก็ทำให้เขาหิวอีกเช่นกัน กะจากน้ำหนักรุ่นมือ เด็กสาวน่าจะเตรียมมาเยอะพอสมควร อาจจะมากพอสำหรับพวกเขาสามคน

ระหว่างที่อาหารถูกนำออกไปอุ่น จี๋อวี่ก็ใช้เวลานี้เปลี่ยนสมุนไพรที่โปะแผลถูกฟันของคนป่วย ด้วยเหตุไม่คาดฝันเมื่อวานจึงใช้สมุนไพรที่พอหาได้เท่านั้น วันนี้นางเตรียมตัวยาที่ดีกว่านั้นมาแล้ว ทันทีที่ยาสัมผัสกับแผล มันให้ความรู้สึกเย็นสบาย บรรเทาอาการปวดเนื่องจากการอักเสบไปได้มากทีเดียว

“เจ้าเรียนวิชาแพทย์พวกนี้มาจากไหน” ขณะกำลังทำแผล คนที่ยืนฟังผนังกระท่อมเงียบๆ มาตั้งแต่แรกก็เอ่ยปากถาม

“ข้ามีอาจารย์” นางตอบสั้นๆ ไม่ได้ใส่ใจอีกฝ่ายเท่าใดนัก

เด็กสาวใช้ผ้าฝ้ายพันรอบบาดแผลโดยไม่เขินอาย ดูเหมือนนี่ไม่ใช่คนแรกที่นางทำแผลให้โดยได้เห็นสัดส่วนของชายหนุ่ม จะเรียกว่านางสมกับเป็นแพทย์ หรือกล่าวว่าไม่มีคุณสมบัติของเด็กสาวดีกว่า

“อาจารย์ของเจ้าเป็นใคร”

ผ้าพันแผลถูกซ่อนเก็บเข้าที่เป็นอันว่าการทำแผลเสร็จแล้ว เด็กสาวจึงเงยหน้ามองคนถาม ไม่ว่าสีหน้าภายใต้หน้ากากไม้นั้นจะเป็นอย่างไร ทว่าดวงตาของนางบอกชัดว่าเบื่อหน่ายและออกอาการตำหนิเขาไม่น้อย คนถามไม่ได้สนใจเลยแม้แต่น้อย ต่างฝ่ายต่างจ้องตากันและกันราวกับคั่นให้ลึกที่สุดและเป็นฝ่ายเด็กสาวเองที่เบื่อการละเล่นจ้องตาเช่นนั้น

“ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้ แล้วก็ไม่ใช่ธุระของข้าที่ต้องตอบ”

เพียงถึงกับส้าล้าอากาศ นานมากแล้วที่เขาไม่เคยเห็นใครต่อล้อต่อเถียงนายท่านเช่นนี้ โดยเฉพาะเมื่ออีกฝ่ายเป็นเพียงคนธรรมดา ไม่ใช่ชาวยุทธ์อย่างพวกเขา คนส่วนมากแค่อ่อยชื้อนายท่านออกไปก็กลัวจนหัวหดแล้ว แต่เด็กสาวคนนี้ก็กลับปราศจากความกลัว ทั้งที่ดูอย่างไรนางก็เป็นเพียงเด็กสาวธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

เดิมที่เขาคิดว่านายท่านจะต้องอารมณ์เสียเป็นแน่ หากถูกโกรธขึ้นมา ก็จะขอออกหน้าแทนผู้มีพระคุณตัวน้อยสักครั้งหนึ่ง ทว่ารอแล้วรอเล่ากลับไม่พบว่านายท่านจะแสดงท่าทางไม่พอใจ

“ข้าจะได้ขอขอบคุณเขา ที่สอนเจ้าจนสามารถช่วยคนของข้าได้”

เด็กสาวลุกขึ้น เสียงเล็กๆ ที่อ่อนหวานของนางฟังดูเฉื่อยชา “ท่านว่านักปราชญ์ที่ฉลาดที่สุดสามารถสอนให้สุนัขอ่านตำราได้หรือไม่”

“แน่นอนว่าไม่”

“แล้วมนุษย์สามารถขอให้สุนัขสอนพวกเขาอ่านตำราได้หรือไม่”

“ก็ไม่อีกเช่นกัน”

“การที่นักปราชญ์จะมีลูกศิษย์ที่เก่ง ไม่ใช่แค่เพราะเขาสอนได้ดี แต่เขาต้องได้รับลูกศิษย์ที่ดีเช่นกัน”

ประโยคนี้นองนางทำให้คนในกระท่อมเงียบกริบ แม้แต่เหยียนซงที่เสี่ยวหูฟังอยู่ด้านนอกยังประหลาดใจ คำพูดของเด็กสาวเต็มไปด้วยความหยิ่งทะนง กล่าวคือคนที่นายท่านควรขอบคุณไม่ใช่อาจารย์ของนาง แต่เป็นตัวนางเอง แม้ว่าอาจารย์ของนางจะเก่งแค่ไหน หากเขาไม่ได้ยอมรับศิษย์ที่เก่งกาจเช่นนาง นางก็ไม่สามารถช่วยชีวิตของเฟิงถั่งได้ คำพูดที่หยิ่งผยองเช่นนี้ดังมาจากปากของเด็กสาวคนหนึ่ง ประกาศกร้าวต่อหน้าชายผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งภูผาตะวันตก

รอยยิ้มเล็กๆ ปรากฏบนริมฝีปากของชายหนุ่มในชุดสีดำ ทว่าเพียงครู่เดียวก็หายไป ไม่มีใครทันสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เวลานั้นเหยียนซงก็เดินเข้ามาพร้อมกับหม้อข้าวต้มที่อุ่นร้อนได้ที่ กลิ่นของมันยิ่งหอมขึ้นกว่าเดิม เด็กสาวจึงละความสนใจจากคู่สนทนา หยิบเอาถ้วยขนาดเล็กออกมาจากตะกร้า ตักข้าวต้มแบ่งให้พวกเขาสามคน

“ถือว่าเป็นหนึ่งในยารักษาคนป่วย รสชาติอ่อนเหมาะแก่คนเพิ่งฟื้นตัว คงไม่มากถึงขนาดทำให้พวกท่านอ้วก แค่น่าจะทำให้มีแรงเดินทางต่อไปได้” นางแจกจ่ายถ้วยข้าวต้มพลางกล่าวต่อ “หลังจากนี้ให้เดินทางขึ้นเหนือไปอีกหนึ่งชั่วยาม พวกท่านจะพบเมืองหลวงแคว้นโจว ถ้าไม่มั่นใจในการรักษา ก็ให้แพทย์ที่นั่นตรวจดูอีกครั้ง”

เด็กสาวชี้ทิศทางบอกแก่พวกเขา เฟิงถั่งพยักหน้ารับและกล่าวคำขอบคุณ เขายกถ้วยข้าวต้มขึ้นกินทีละนิด รสชาติอ่อนนุ่มไปทางเค็มเล็กน้อย ได้กลิ่นหอมของข้าวที่ต้มจนนุ่ม และกลิ่นของเนื้อแห้งที่ถูกย่างจนหอม เมื่อกินลงไปแล้วภายในท้องก็อุ่นวาบ ให้ความรู้สึกสบาย ขับไล่ความอ่อนล้าได้เป็นอย่างดี ในขณะที่อีกสองคนนอกจากข้าวต้มแล้วยังมีผักดองที่ออกรสเค็มปนหวานเป็นเครื่องเคียง แม้ไม่ได้เลิศรสเช่นอาหารจากพ่อครัวในร้านอาหาร แต่ก็ยังถือว่ามึนรสชาติที่ดี

พวกเขากินข้าวต้มหมดลงในเวลาอันรวดเร็ว เด็กสาวเก็บถ้วยทั้งหมดใส่ในตะกร้า กำชับเรื่องการกินยากับคนป่วยอีกครั้ง ก่อนจะลุกขึ้นสะพายตะกร้าเตรียมตัวออกเดินทาง ทว่าก่อนกลับนางก็ไปปรากฏตัวตรงหน้าชาย

ชุดดำที่เชื่อว่าเป็นหัวหน้าของอีกสองคน และทำในสิ่งที่คุ้นเคยด้วยการแบมือ ยืนไปข้างหน้า

เมื่อวานชายหนุ่มเห็นนางแสดงท่าทางเช่นนี้ ดังนั้นเขาจึงรู้ความหมาย ในทันที เขาล้วงหยิบถุงผ้าสีดำที่ปักด้วยลวดลายแปลกๆ วางไว้บนมือเล็ก มัน ค่อนข้างหนัก คาดว่าจำนวนเงินภายในอาจสูงมาก จื่อรวู้ไม่ได้ถามว่าเขา ต้องการเงินทองหรือไม่ นางถือว่าเมื่ออีกฝ่ายให้มาแล้ว ทั้งหมดนี้ควรเป็นค่า รักษาของนาง เด็กสาวจึงเก็บมันซ่อนไว้ในแขนเสื้ออย่างมิดชิด

“ข้ากลับละ” นางกลับออกไปจากกระท่อมทันทีโดยไม่หันกลับมา

คนที่อยู่ภายในมองประตูกระท่อมถูกปิดลง หันไปสั่งยากับคนของตน อีกครั้ง “สืบเรื่องอาจารย์ของเด็กคนนี้ให้ได้ว่าเขาเป็นใคร ข้าเชื่อว่าเขาไม่ใช่แค่ แพทย์ธรรมดา”

เด็กสาวเดินลงจากเขาหลังได้รับเงินด้วยหัวใจพองโต นางเอาของ ทั้งหมดไปเก็บไว้ที่บ้าน เอาเงินออกมากองบนโต๊ะ ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นสีทอง อร่าม นางนับด้วยความสุข เก็บเงินทั้งหมดลงในถุงผ้าแล้วตรงไปยังสถานที่ เก็บเงินอย่างดี เงินเหล่านี้จะสะสมให้มากเสียก่อนจึงจะนำไปฝากไว้ที่ร้านแลก เงิน เวลานี้นางอยากจะเจียดเงินบางส่วนสำหรับซื้อเนื้อแห้งมาทดแทนส่วนที่ ใช้ไปวันนี้ และซื้อข้าวสารกับครกบดยาไปใหม่ด้วย

นอกจากนี้สมุนไพรที่ตากแห้งไว้ บางส่วนมีมากเกินไปจนจำเป็น นาง จะนำไปขายให้ร้านขายยาในเมืองหลวง เตรียมตัวครู่เดียวก็ออกเดินทาง ระยะเวลา ท่างระหว่างหมู่บ้านคือหนึ่งชั่วยาม นางต้องการไปถึงที่นั่นก่อนยามอุ้เพื่อหา ร้านอาหารเล็กๆ แวะพักกินข้าว

แม้จะเป็นเพียงเด็กสาว แต่นางก็เดินทางไปมาด้วยตัวคนเดียวจน เคยชิน อีกทั้งยังเข้าใจกลเมืองหลวงก็ยังมีผู้คนมากขึ้น อันตรายที่เกิดจากโจร จึงน้อยลง นางใช้เวลาในการเดินทางเกินกว่าที่คิดไว้เล็กน้อย พอมาถึงเมือง หลวงก็ใกล้จะยามอุ้แล้ว

จื่อร่วตรงไปที่ร้านขายยาเพื่อขายสมุนไพร ตลอดสองข้างทางที่เดินผ่าน ผู้คนจะใช้สายตาแปลกประหลาดจับจ้องมา เด็กสาวก็ไม่ได้แสดงความรู้สึกใด ออกมา อาจเพราะนางชินเสียแล้ว การมีเด็กสาวสวมหน้ากากไม้ทับใบหน้าครึ่งบนจนแทบมองไม่เห็นอะไรนอกจากดวงตาเดินเที่ยวไปมาในตลาด จะถูกจ้องมองเป็นเรื่องปกติ เดินเท้าไม่นานก็พบร้านที่คุ้นเคย

“จื่อร่วหรือ” เสียงของชายชราร้องทักมาจากด้านใน

เขาเป็นชายชราวัยราวหกสิบหรือเจ็ดสิบปี หนวดเครามีสีขาวแซมจนเกือบหมด การปรากฏตัวของจื่อร่วดูจะเป็นเรื่องคุ้นเคย อีกทั้งยังได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี แม้ร้านนี้จะไม่ใช่ร้านขายยาที่ดีที่สุดหรือใหญ่ที่สุด แต่เขาก็มีลูกค้าจำนวนมากมาซื้อเพราะคุณภาพที่ดีของสมุนไพรที่รับมาขาย

“วันนี้เอามาขายเยอะหรือไม่ มีคนบ่นว่าต้องการโสม ทุกร้านในเมืองกำลังขาดแคลน” ชายชรากล่าวจุดประสังข์ออกมาอย่างรวดเร็ว แน่หนอนว่าสิ่งที่เขาหวังมากที่สุดคือการได้รับซื้อสมุนไพรจากเด็กสาวคนนี้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรมาก็ตาม เขาจะให้ราคาที่ดีที่สุดเสมอ

“ช่วงนี้โสมหายาก แต่บางที่ข้าอาจจะเก็บอยู่บ้าง เอาไว้คราวหน้าจะเอ้าแก่”

“ได้เลยๆ” ชายชราพยักหน้ารับด้วยความยินดี “ไปดูของวันนี้ก่อนดีกว่า”

เขาพาเด็กสาวไปที่ห้องส่วนตัวด้านหลัง สมุนไพรในห่อผ้าถูกวางอย่างระมัดระวัง เด็กสาวคนนี้ปรากฏตัวอย่างลึกลับเมื่อสองสามปีก่อน นางเอาสมุนไพรตากแห้งที่มีคุณภาพดีมากมาขาย ไม่เพียงเท่านั้นยังนับว่าเป็นผู้ที่มีความรู้เรื่องสมุนไพรดีเยี่ยมคนหนึ่ง ไม่ว่าจะป็นสรรพคุณ ข้อห้าม การเก็บรักษา ความรู้หลายอย่างที่เธอได้รับมาจากเด็กสาวคนนี้ ดังนั้นนอกจากเรื่องคุณภาพสมุนไพรที่ดีเยี่ยมเหมาะแก่ราคาแล้ว ชายชรายังให้เงินจำนวนมากเพื่อเป็นการตอบแทนความรู้เหล่านี้

หลังจากตรวจสอบคุณภาพด้วยความพึงพอใจ ชายชราออกตัวเงินให้

แก่นางทันที เห็นจำนวนตัวเลขในตู้เงินแล้วเด็กสาวอดไม่ได้ที่จะมีความสุข นางกล่าวลาอีกครั้ง เวลานี้ท้องเริ่มส่งเสียงร้องแล้ว ร้านเบอห์มีที่กินครวาก่อน ก็ดี แต่เห็นว่ามิร้านขายเต้าหู้เพิ่งเปิดเพิ่งมาเปิดใหม่

ร้านเต้าหู้เพิ่งเปิดที่ต้องการกินมีคนเยอะพอสมควร แต่จื่อร้วไม่ได้รีบไปไหน นางยืนรอเพื่อเข้าไปนั่งในร้าน ยิ่งได้กลิ่นท้องก็ยิ่งร้องโครกคราก จนกลัวว่าเสียงจะดังไปถึงคนที่ยืนอยู่ข้างกัน ทว่าความหิวของนางถูกทำลายลงทันที ด้วยน้ำเสียงที่แหลมสูงของหญิงสาวกลุ่มหนึ่ง

“ลูกพี่ลูกน้อง”

หญิงสาวที่เอ่ยทักทายนางดูมีอายุมากกว่าสองถึงสามปี เป็นหญิงสาววัยสิบหกสิบเจ็ดที่อยู่ในเสื้อผ้าหุหุระ ข้างกายมีสหายผู้ดงามอีกสองคน ถัดไปด้านหลังเป็นสาวใช้ที่คอยถือร่มเดินตาม ความจริงจื่อร้วเบื่อหน่าย ไม่ได้อยากทักทายนางนัก ทว่าเมื่อออกปากทักแล้ว ไม่ตอบรับก็ไม่ได้

“ลูกพี่ลูกน้อง”

“ซิงหลิน เจ้ารู้จักนางด้วยหรือ” หญิงสาวคนหนึ่งที่อยู่ข้างกายเอ่ยถาม ซุนซิงหลินเหลือบมองจื่อร้วครู่หนึ่งแล้วบึ้งปากหัวเราะน้อยๆ “นี่คือลูกพี่ลูกน้องของข้าเอง มารดาของนางเป็นบุตรสาวของสาวใช้กับท่านปู่”

“แต่พวกเราไม่เคยพบนางที่ตระกูลซุนมาก่อน” หญิงสาวอีกคนเอ่ยด้วยความสงสัย หรือจิตใจซื่อสงสัยของคนอื่นก็ไม่ทราบได้

พวกนางพูดคุยกันไม่ยาวนาน ภายในร้านที่มีคนแน่นขนัด เด็กสาวสวมหน้ากากไม้ที่แต่งตัวเหมือนชาวบ้านกำลังพูดคุยกับบุตรสาวซุนนางยอมได้รับความสนใจอยู่แล้ว หลายคนถึงขั้นวางตะเกียบเพื่อฟัง จื่อร้วสังเกตเห็นทุกการกระทำ แต่เลือกวางตัวเฉย นางกับซุนซิงหลินไม่ได้คุ้นเคยกันมากนัก พบกันเพียงสองครั้ง แหม่นอนว่ามันไม่ใช่การพบกันที่น่าประทับใจเลยแม้แต่น้อย หลีกเสียงได้นางก็ไม่ต้องการพบอีกฝ่ายเลยด้วยซ้ำ

“น่าเสียดาย แม้ตระกูลซุนพร่ำสั่งสอน สุดท้ายมารดาของนางกลับท้องไม่มีพ่อ ท่านปู่ไม่อาจทนความอับยศได้จึงย้ายให้พวกนางสองแม่ลูกไปอยู่

หมู่บ้านนอกเมืองหลวง” กล่าวเช่นนี้แล้วก็เดินเข้ามาใกล้ รวบมือของจื่อร่วไว้
อย่างถื่อวิสาสะ “ไม่ได้พบกันนาน ชีวิตเจ้าคงลำบากมาก ดูลิ ตัวผอมเช่นนี้
ได้กินข้าวครบสามมื้อหรือไม่ แล้วใบหน้าที่ถูกไฟไหม้จนอัปลักษณะเป็นอย่างไร
บ้าง”

คนคอยเสี่ยหูฟังจับใจความได้ว่า ที่แท้ภายใต้หน้ากากไม่นี่ซ่อนความ
อัปลักษณะเอาไว้เอง

สาม เด็กไม่มีพ่อ

จื่อร่วมองใบหน้าที่แสดงออกราวกับว่าเป็นห่วงเป็นใยเสียเหลือเกิน เสียงนินทารอบข้างดังขึ้นเหมือนเสียงแมลงที่กวนใจ พวกเขาวិพากษ์วิจารณ์ใบหน้าที่ได้หน้ากากไม้ของนาง ลามไปจนถึงเรื่องของครอบครัว มารดาที่ตั้งครรภ์โดยไม่มีสามี นางที่กลายเป็นเด็กโศคร้าย ไม่มีบิดา อีกทั้งยังอัปลักษณ์ด้วยเสียงนินทาเช่นนี้ความอยากอาหารของเด็กสาวลดลงไปในทันที ทว่าท่าทีของนางยังคงนิ่งเฉย ดวงตาภายใต้หน้ากากไม้มองดูการแสดงของลูกพี่ลูกน้องตรงหน้า

ท่าทางนิ่งเฉียบเช่นนี้ทำให้คนที่ยื่นจับมือแสดงความห่วงใยอยู่ตรงหน้า อึดอัดเล็กน้อย ใบหน้านั้นยังเบื้อนยิ้ม มือที่จับกันเอาไว้บีบแน่น “แล้วเจ้ามาอยู่ที่นี่เพื่อรอกินอาหารใช่หรือไม่ รายได้สาวใช้ในร้านขายผ้าของแม่เจ้าจะเพียงพอหรือไม่ ว่าจะเปลืองไปอย่างไร ยังล้วงหยิบเงินในถุงออกมายื่นให้ “เอาเงินนี้ไปซื้ออาหารดีๆ กินเถอะนะ”

“ข้าไม่ใช่ขอทาน” จื่อร่วกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“เจ้าจะหิวไปทำไม ทั้งที่ตัวเองกำลังจะอดตาย กลับไม่ยอมรับน้ำใจของชิงหลิน” หญิงสาวอีกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ด้านหลังซุนชิงหลินเอ่ยขึ้น สีหน้า

ท่าทางเหยียดหยามเต็มที่

แม้แต่คนที่นั่งกินอาหารในร้านก็อดพูดสนับสนุนขึ้นมาไม่ได้ “ในเมื่อนางมีเมตตาเจ้าก็รับเอาไว้เถอะ เด็กน้อย เจ้าไม่รู้หรือว่าเงินทองหายากแค่ไหน”

มองจำนวนเงินที่บุตรสาวขุนนางคนนั้นมอบให้แล้วหลายคนรู้สึกอิจฉา นี่ไม่ใช่เงินที่เพียงพอแค่การกินอาหารในร้านนี้เท่านั้น มันมากพอสำหรับการกินอยู่ในสองหรือสามวันสำหรับครอบครัวธรรมดา เงินจำนวนนี้พวกเขาต้องทำงานหลายวันเพื่อได้มันมา

ซุนชิงหลินเห็นแต่คนเข้าข้างนางก็ยิ้มด้วยความพอใจ ยัดเงินใส่มือของจื่อร่วอีกครั้ง คราวนี้ลูกพี่ลูกน้องที่เด็กกว่าไม่ได้ปฏิเสธ นางรับเงินนั้นมาแล้วเดินเอาไปวางไว้ที่โต๊ะของชายที่กล่าวขึ้นเมื่อครู่ เสียงเงินกระทบกับโต๊ะไม้ดังไปทั่วบริเวณ

“ท่านรับความเมตตาของนางเอาไว้องค์แล้วกัน” กล่าวเช่นนั้นแล้วก็หมุนตัวกลับไปหาคนที่ยืนอึ้งอยู่เบื้องหลัง ใบหน้าครึ่งล่างของหน้ากากไม้เปิดเผยให้เห็นรอยยิ้มลึกลับและเย้ยหยัน “ใช้ความเมตตาของเจ้ากับคนที่เขาต้องการเถิด”

จื่อร่วเตรียมตัวที่จะเดินจากไป ซุนชิงหลินไม่ต้องการปล่อยโอกาสเช่นนี้ไป โดยปกติจื่อร่วกับมารดาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านนอกเมืองหลวงที่ทุรกันดารและยากจน ไม่มีคนตระกูลซุนคนใดไปพบพวคนางมาหลายปีแล้ว การเจอเด็กสาวคนหนึ่งในเมืองหลวงเป็นเรื่องน่าแปลกใจ แม้จะเคยได้ยินข่าวมาบ้างว่ามีเด็กสาวสวมหน้ากากไม้ปรากฏตัวในเมืองหลวงเป็นบางครั้ง นางก็ไม่เคยได้พบอีกฝ่ายด้วยตัวเอง คาดไม่ถึงว่าเด็กสาวสวมหน้ากากไม้ในข่าวลือคนนั้นคือลูกพี่ลูกน้องของตัวเอง

“รอก่อนลูกพี่ลูกน้อง” ซุนชิงหลินเดินตามมาแล้วยื่นมือไปที่ใบหน้าของเด็กสาว

จื่อร่วคอยระวังไว้ก่อนแล้ว จึงทราบว่าเป็นาหมายของอีกฝ่ายไม่ใช่การ

หยุดนาง แต่เป็นหน้ากากไม้ที่สวมอยู่บนใบหน้าต่างหาก! เด็กสาวเบี่ยงตัวหลบแล้วบัดมือที่กำลังเอื้อมมาหาออกไป ไม่รู้ว่านางปิดแรงเกินไป หรือลูกพี่ลูกน้องคนนี้มีโรคประจำตัวที่ทำให้อ่อนแอกว่าคนปกติ ถึงได้เซล้มลงไปกับพื้น ทั้งอย่างนั้น

สาวใช้และคุณหนูอีกสองคนที่เดินทางมาด้วยกันตรงเข้ามาพุง ส่งสายตาดำหนินางเต็มที่ “เจ้าคนไร้มารยาท ไม่สำนึกบุญคุณของชิงหลินยังทำร้ายนางได้ลงคอ”

“เด็กที่ไม่มีบิดาคอยสั่งสอน มารดาก็ตั้งท้องไม่มีพ่อ เด็กที่เติบโตมาเช่นนี้คงจะไม่มีใครคอยสั่งสอนเรื่องจิตสำนึกให้แก่นาง” อีกคนต่อว่าด้วยถ้อยคำรุนแรง พยายามพุงซุนชิงหลินที่เจ็บจนน้ำตาคลอ

หญิงสาวตระกูลซุนรีบยกมือขึ้นห้ามปราม “อย่าทำให้เป็นเรื่องใหญ่เลย เป็นข้าเองที่เข้าไปก้าวก่ายเรื่องของนางมากเกินไป”

นางพยายามห้ามปรามสหายและสาวใช้ที่ต้องการจะสั่งสอนจื่อร่ว ใบหน้าอ่อนหวานเบือนไปด้วยน้ำตา ดูน่าสงสารอย่างมากในสายตาของคนอื่น “ลูกพี่ลูกน้อง ข้าขอโทษที่เป็นห่วงเจ้ามากเกินไป แต่ข้ายังยืนยันว่าหากเจ้ามีเรื่องเดือดร้อน เจ้าสามารถมาพบข้าที่ตระกูลซุนได้ หากเป็นเรื่องที่ช่วยได้ ข้าจะช่วยเจ้าอย่างเต็มที่”

หญิงสาวแสดงบทบาทของคนดีออกมาได้อย่างยอดเยี่ยม จื่อร่วกลายเป็นหัวข้อสนทนาของคนที่อยู่ในเหตุการณ์อีกครั้ง นางกลายเป็นเด็กกำพร้าที่ขาดการอบรม บางคนกล่าวล่วงเกินไปถึงมารดาของนางว่าเป็นความอับอายของตระกูลซุน คนที่ปลอ่ยให้ตัวเองตั้งครรภก่อนการแต่งงานย่อมเป็นหญิงชั่วช้า ถึงได้สั่งสอนบุตรสาวให้ออกมาเป็นเช่นนี้

สองมือของเด็กสาวกำแน่น อยากตะโกนด่าคนพวกนั้นด้วยถ้อยคำหยาบคายมากมาย แต่สุดท้ายจื่อร่วก็รู้ว่าการกระทำเช่นนี้ไม่เกิดผลดีอะไรเลย นอกจากคนพวกนั้นจะไม่ฟังนางแล้ว ภาพลักษณ์ของนางกับมารดาก็มีแต่จะย่ำแย่ลงไปเท่านั้น ความโกรธถูกกลืนลงในอกอย่างรวดเร็ว แล้วเปลี่ยนเป็น

เร่งฝีเท้าจากไป การหลีกเลี่ยงการพบกับลูกพี่ลูกน้องที่น่ารำคาญคนนี้ได้คงเป็นการดีที่สุด

จอร์จเดินไปอีกด้านหนึ่งของตลาด เลือกร้านที่ค่อนข้างเงียบสงบและสั่งอาหารมากมายมากินเพื่อระบายความไม่พอใจเมื่อครู่

หากไม่ใช่เพราะเมืองหลวงแห่งนี้เป็นแหล่งรายได้ในการขายสมุนไพรของนาง นางก็ไม่คิดจะมาเหยียบที่นี้บ่อยนัก มันวุ่นวายและเต็มไปด้วยเรื่องราวที่ชวนให้หงุดหงิด ต้องระมัดระวังตัวตลอดเวลา ทว่าก็อาจเป็นโชคดีที่นางสวมชุดเก๋าราคาถูก อย่าน้อยก็ปลอดภัยจากโจรที่จ้องจะฉกชิงวิ่งราว หากพวกโจรรู้ว่าภายใต้เสื้อผ้าซอมซ่อนี้มีเงินซ่อนอยู่หลายร้อยตำลึง คนพวกนั้นอาจจะกระอักเลือดเลยก็ได้

เช้าวันรุ่งขึ้นเด็กสาวเดินทางขึ้นเขาดำเนินชีวิตตามปกติ กระทั่งพักแรมแห่งนั้นว่างเปล่าเสียแล้ว ดูเหมือนคนป่วยของนางจะจากไปตั้งแต่เมื่อวาน คงจะได้พบกันอีกแล้ว จอร์จไม่ได้สนใจเกี่ยวกับคนพวกนั้น ทว่าคนพวกนั้นก็กลับไม่ได้ละความสนใจจากนางเลยแม้แต่น้อย

หลังจากเดินทางมาหลายวัน ร่างกายของเฟิงถึงที่ได้รับการรักษาโดยแพทย์ในเมืองหลวงก็แข็งแรงขึ้น สามารถเดินทางต่อได้ในเวลาอันรวดเร็ว แพทย์ในเมืองหลวงกล่าวว่า เดิมทีอาการของเฟิงถึงนั้นต่อให้มาถึงมือของเขาคงได้ทันเวลาก็ไม่แน่ว่าจะรักษาได้หรือไม่ มองดูเสื้อคลุมที่มีคราบเลือดติดอยู่บางส่วนกลายเป็นสีดำเหนียวเหนืด บ่งบอกถึงความร้ายแรงของพิษ กล่าวได้ว่าแพทย์ที่ให้การช่วยเหลือพวกเขาก่อนหน้านี้ที่น่าจะเป็นยอดฝีมือ ยิ่งได้ฟังเช่นนี้ความสนใจที่มีต่อเด็กสาวคนนั้นก็ยิ่งเพิ่มขึ้น

ห้าวันผ่านไปพวกเขาเดินทางจากเมืองหลวงแคว้นโจวกลับสู่ภูผาตะวันตกอันเป็นสถานที่ตั้งของสำนักไท่หยางที่ยิ่งใหญ่ ชายหนุ่มในอาภรณ์สีดำได้รับความเคารพจากทุกคนที่เขาเดินทางผ่าน แม้แต่เหยียนซิงกับเฟิงถึงก็ดูเหมือนจะเป็นบุคคลสำคัญของที่นี้ หลังจากพวกเขาเข้าไปที่พักของตัวเอง ก็มีชายชรา

ผู้หนึ่งมาเยี่ยมถึงเรือนพัก

ชายที่เพิ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าโบกมืออนุญาตให้อีกฝ่ายเข้ามาด้านใน ชายชรา
เคราชาวคนนี้เป็นชื่อหลี่เหวียน หนึ่งในสามผู้อาวุโสของสำนักไท่หยาง ทว่าเมื่อเข้า
มาภายในห้องเขากลับเคารพชายหนุ่ม

“ท่านประมุข จริงหรือไม่ที่ท่านถูกโจมตีโดยคนของสำนักเยว่เลียง”
ชายชราถามตรงเข้าประเด็น

ชายหนุ่มที่ถูกเรียกว่าประมุข แท้จริงแล้วคือมุโม่โฉว ประมุขแห่งสำนัก
ไท่หยาง ผู้คนโดยทั่วไปอาจเรียกที่นี่ว่าเป็นสำนักมาร ในขณะที่ศัตรูหมายเลข
หนึ่งของพวกเขาคือสำนักเยว่เลียงของประมุขเหอหานเฟิง ด้วยภาพลักษณ์
บริสุทธิ์ชอบช่วยเหลือไกลเกลี้ยข้อพิพาทในยุทธภพ ผู้คนจึงเรียกอีกฝ่ายว่า
เป็นสำนักธรรมะ ในส่วนนี้มุโม่โฉวไม่ได้ให้ความสนใจกับมันมากนัก

เพราะแม้จะกล่าววาทันนี้เป็นสำนักธรรม พวกเขาก็มีกฎของตัวเองที่
ไม่อาจละเมิดได้ ยิ่งเมื่ออยู่ภายใต้การปกครองของมุโม่โฉว กฎระเบียบยิ่ง
เข้มงวดมากขึ้น ในช่วงระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา นอกจากการปะทะกับคนของสำนัก
เยว่เลียงเป็นครั้งคราว พวกเขาก็ไม่ได้พบกับศึกที่หนักหนา อีกทั้งชื่อเสียง
ของมุโม่โฉวในยุทธภพก็เลื่องลือเป็นอย่างดีเกี่ยวกับฝีมือที่ไร้เทียมทานของ
เขา หากไม่ใช่เหอหานเฟิงเดินทางมาด้วยตัวเอง เกรงว่าคนอื่นคงไม่สามารถ
โค่นเขาลงได้

การต่อสู้ที่ทำให้เฟิงถึงบาดเจ็บในครั้งนี้เป็นการลอบโจมตีด้วยวิธีการ
ใช้พิษที่น่ารังเกียจ ไม่เช่นนั้นคงไม่อาจทำให้พวกเขาลำบากได้ถึงขนาดนี้ หลี่-
เหวียนได้ยินเรื่องราวทั้งหมดที่ท่านประมุขกล่าวออกมา ในหัวใจของเขาเต็มไปด้วย
ด้วยความโกรธ

“สำนักเยว่เลียงทำเช่นนี้เท่ากับทำร้ายพวกเรา เกรงว่าคงต้องแสดงให้เห็น
พวกเขาเห็นพลังของสำนักไท่หยางเสียบ้าง” เดิมทีหลี่เหวียนเป็นผู้อาวุโสที่ชื่อตรง
ที่สุด ใจเย็นที่สุด แต่เมื่อใดก็ตามที่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับสำนักเยว่เลียง เขาก็จะ
เปลี่ยนเป็นคนที่มีอารมณ์รุนแรงในทันที

“ไม่แน่ว่าเหอหานเฟิงอาจจะไม่รู้เรื่องนี้”

“แต่นั่นเป็นคนของสำนักเยว่เลียงไม่ใช่หรือ”

มูโม้โฉบพยักหน้า เขาแน่ใจว่าอีกฝ่ายเป็นคนของสำนักเยว่เลียง “เหอหานเฟิงเป็นคนชื่อตรง วิธีการลอบโจมตีด้วยยาพิษเช่นนี้ไม่ใช่สิ่งที่เขาจะทำ ดังนั้นเรื่องนี้ขอให้ข้าหาโอกาสพบเขาก่อน”

“ท่านประมุข เขาเป็นเจ้าสำนักเยว่เลียง เป็นไปได้หรือที่คนของเขาทำอะไรโดยที่เขาไม่รู้”

“เรื่องนี้ยังไม่แน บางทีอาจมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างเกิดขึ้นในสำนักเยว่เลียง ระหว่างนือยาเฟิงทำลึงไต่ หากมีมือที่สามต้องการทำให้พวกเรา กับสำนักเยว่เลียงสู้กันขึ้นมา ข้าไม่ต้องการกลายเป็นเครื่องมือของใคร” ชายหนุ่มยื่นคำขาด แม้หลิเหว็นจะอยากกล่าวอะไรบางอย่างก็จำต้องเงียบไป

สุดท้ายเรื่องนี้ต้องถูกเก็บเป็นความลับ ป้องกันไม่ให้ใครทำการแก้แค้นส่วนตัว อันจะก่อให้เกิดปัญหาระหว่างสำนักในอนาคต มิเพียงไม่กี่คนในกลุ่มผู้นำระดับสูงของสำนักเท่านั้นที่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นในคราวนี้ มูโม้โฉบไม่ใช่นักด้นดัดสินใจ แม้จะเป็นศัตรูกัน เขาก็รู้จักเหอหานเฟิงในระดับหนึ่ง ด้วยอุปนิสัยของอีกฝ่าย ยามต่อสู้อันเหอหานเฟิงก็จะเลือกการต่อสู้โดยตรงมากกว่าการเล่นเล่ห์ ดังนั้นหากไม่ใช่การกระทำโดยผลการของคนในสำนักเยว่เลียง ก็อาจเป็นมือที่สามสอดเข้ามาเพื่อหวังผลบางอย่าง จนกว่าจะตรวจสอบเรื่องนี้ให้แน่ใจเขาจะไม่ลงมือเด็ดขาด

ร่างกายของเฟิงถึงหายเป็นปกติในเวลาอันรวดเร็ว เขากับเหยียนชง จึงได้รับมอบหมายงานให้ไปสืบกันคนละเรื่อง เฟิงถึงรับผิดชอบเกี่ยวกับการชุมนุมโจมตีจากคนของสำนักเยว่เลียง ขณะที่เหยียนชงใช้เส้นสายของตัวเองสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับแพทย์หญิงตัวน้อยที่พวกเขาได้พบและอาจารย์ของนาง ระหว่างนั้นท่านประมุขก็จัดการงานที่ค้างคั่งมาตลอดหลายวัน

มูโม้โฉบเกือบลืมเรื่องที่ทำให้เหยียนชงทำหลังจากเวลาผ่านไปพอสมควร

กระทั่งในวันหนึ่งเหยียนซงมาปรากฏตัวตรงหน้าเขา พร้อมกับข้อมูลที่น่าสนใจ “เด็กคนนั้นมีชื่อว่าจื่อร่วxorับ มารดาминаมาว่า ชุนอันฉี บุตรสาวคนสุดท้ายที่เกิดจากสาวใช้ของชุนหลี่เฉิงยง เสนาบดีแคว้นโจว เดิมทีชุนหลี่เฉิงยงตั้งใจจะให้ชุนอันฉีแต่งงานเป็นอนุภรรยาของชุนนางคนหนึ่ง แต่เมื่อมารดาของชุนอันฉีเสียชีวิต นางจึงขอบิดาไปอาศัยอยู่ในวัดหนึ่งปีเพื่อสวดมนต์ให้แก่มารดา เมื่อใกล้ครบกำหนด วัดแห่งนั้นก็ถูกเพลิงไหม้จนวอดทั้งหลัง ชุนอันฉีที่ถูกรับตัวกลับมาตระกูลชุนพบว่าตนเองตั้งครภร์ไม่ทราบว่าเป็นบิดาของเด็กเป็นใคร ชุนหลี่เฉิงยงจึงส่งบุตรตัวเดียวกับหลานสาวมายังหมู่บ้านนอกเขตเมืองหลวง พวกนางสองแม่ลูกใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก ชุนอันฉีทำงานเป็นสาวใช้ในร้านขายผ้าของหมู่บ้านเพื่อเลี้ยงดูบุตรสาวxorับ”

“ที่เห็นพวกนางมีสายเลือดชุนนางชั้นสูง ครอบครัวยุตระกูลชุนนี้ไม่ใช่มีความเกี่ยวข้องกับสองเฮาของแคว้นโจวหรอกหรือ” มู่ไม่โจวมีความทรงจำเกี่ยวกับแคว้นโจวอยู่บ้าง

เหยียนซงเว้นจังหวะเพื่อหายใจก่อนจะเริ่มรายงานต่อ “ใช้xorับ สองเฮาของแคว้นโจวมีนามว่า ชุนหลิงอวี เป็นบุตรสาวคนรองที่เกิดจากสุหยินใหญ่ของชุนหลี่เฉิงยงxorับ นอกจากนี้ยังมีชุนหลี่จวิน บุตรชายคนโตของชุนหลี่เฉิงยงรับราชการในกรมคลังของแคว้นโจว”

“ถ้าไม่คิดว่ามารดาของชุนอันฉีเป็นเพียงสาวใช้ พวกนางสองแม่ลูกก็ถือว่ามิชาติกำเนิดที่ดี” นึกดูแล้ว ไม่ว่าจะบุคลิกท่าทางหรือผิวพรรณหน้าตาของพวกนาง ล้วนแต่แสดงออกถึงชาติกำเนิดได้ดีทีเดียว

“น่าเสียดาย ฝ่ายมารดามีบิดาที่ไม่สนใจไยดี ส่วนบุตรสาวเป็นเด็กไม่มีบิดา หลังจากถูกขับไล่ออกจากจวนตระกูลชุน ไม่เคยมีชายคนใดมาอ้างตัวยอมรับว่าเป็นบิดาของเด็กจื่อร่วมาก่อน นอกจากนี้ชาวบ้านในหมู่บ้านกล่าวว่าแต่ก่อนจื่อร่วนับว่าเป็นเด็กที่หน้าตาดี ภายหลังเกิดเหตุเพลิงไหม้ขึ้นในบ้านนางจึงถูกไฟคลอกจนใบหน้าอัปลักษณ์ ต้องสวมหน้ากากปกปิดบาดแผลเอาไว้”

“แล้วเรื่องอาจารย์ของนางล่ะ”

“ดูเหมือนว่าหลังจากที่จื่อร่วถูกไฟคลอก จะมีชายชราคนหนึ่งเช่าบ้านหลังใกล้ๆ กับนางเพื่ออยู่อาศัย ชาวบ้านไม่รู้ว่าชายชราคนนั้นเป็นใคร เพราะเขามักไม่ออกจากบ้าน ไม่สูงลิ้งกับคนในหมู่บ้าน มีเพียงครอบครัวของซุนอันฉีเท่านั้นที่แวะเวียนไปมาหาสู่กัน หลายครั้งมักมีคนแปลกหน้าแวะมาหาชายชราอยู่เสมอ บางทีชายชราคนนั้นน่าจะจะเป็นแพทย์ที่รับจื่อร่วเป็นศิษย์ขอรับ”

“เขาเป็นใคร”

“ข้าพยายามสืบหาข่าวลือเกี่ยวกับแพทย์ชื่อดังที่เดินทางมาแคว้นโจวในช่วงเวลาสิบปีที่ผ่านมา มีข้อมูลหนึ่งที่น่าสนใจ ชาวยุทธ์เล่าลือกันว่าแพทย์เทวดานามว่าฉีหลี่เจี๋ยรักสันโดษ หนีจากความวุ่นวายของสำนักแพทย์ไปพักอาศัยในหมู่บ้านที่เงียบสงบแห่งหนึ่งของแคว้นโจว คนที่ทราบที่อยู่ล้วนแต่มีความสนิทสนมกับเขา หลายปีมานี้คนที่ต้องการพบแพทย์ฉีผู้นั้นมักเดินทางเข้าออกแคว้นโจวอยู่เสมอ หนึ่งในนั้นก็คือหมัดพยัคฆ์จิ้งหู่ขอรับ”

“แพทย์ฉี ฉีหลี่เจี๋ย” มู่โมโฉวค้นหาชื่อนี้ในความทรงจำ ไม่นานก็พบว่า มีรายชื่อผู้นั้นอยู่ด้วย “แพทย์เทวดาที่ว่ากันว่าทำให้คนใกล้ตายกลับมามีชีวิตได้ เป็นผู้เอาวูโสกลับในสำนักแพทย์ไปเหิง”

“ใช้ขอรับ เป็นแพทย์ฉีคนเดียวกัน”

รอยยิ้มผุดขึ้นเล็กน้อย ดูเหมือนเด็กจื่อร่วนี้ไม่ใช่ธรรมดา ในยุทธภพมีแพทย์ที่กล่าวขานกันว่าสามารถเรียกว่าแพทย์เทวดามีเพียงนับนิ้วข้างเดียว ฉีหลี่เจี๋ยเป็นเหมือนตัวละครที่ลึกลับในหมู่แพทย์เทวดาเหล่านี้ เขาเป็นผู้เอาวูโสในสำนักแพทย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดออกไปเหิง ความสามารถชนิดที่ว่าถ้าเขาเรียกตัวเองเป็นที่สอง คงไม่กล้ามีใครเรียกตัวเองเป็นที่หนึ่ง พรสวรรค์แบบใดที่ทำให้เขาเรียกเด็กสาวคนนั้นเป็นลูกศิษย์

“เวลานี้แพทย์ฉีผู้นั้นอยู่ที่ไหน”

“คนของไปเหิงกล่าวว่าแพทย์ฉีชอบเดินทางท่องเที่ยวเพื่อค้นหาสมุนไพรและวิธีการรักษาคนแบบใหม่ตลอดเวลา ชาวบ้านในหมู่บ้านบอกว่าเขา

หายตัวไปหลายเดือนก่อน บางทีตอนนั้นเขาอาจอยู่ในช่วงเดินทาง เมื่อเขาไม่อยู่ ผู้คนจึงมุ่งมาหาลูกศิษย์ของเขาอย่างจือรือร้น แทน แต่คนรู้เรื่องนี้มีไม่มากนัก โดยเฉพาะตัวตนของจือรือร้น”

ระหว่างที่พวกเขาสนทนากันอยู่นั้น เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น ผู้ที่รออยู่ด้านนอกคือเฟิงถัง มูโมโฉวจึงอนุญาตให้เขาเข้ามาภายใน เฟิงถังมาพร้อมกับรายงานเกี่ยวกับสำนักเยว่เลียง อีกหนึ่งเรื่องสำคัญที่เขากำลังรอหาอยู่

“เรื่องสำนักเยว่เลียงที่ข้าสืบมาได้ พบว่าคนส่วนใหญ่ในสำนักไม่รู้เรื่องการชุมนุมจิตที่เกิดขึ้นขอรับ ไม่มีการเรียกรวมพล หรือสั่งการใดๆ เกี่ยวกับสำนักให้หายมาหลายเดือนแล้ว แต่ว่าคนที่ทำร้ายพวกเราเป็นคนของสำนักเยว่เลียงแน่นอนขอรับ ข้าคิดว่าเป็นการกระทำลับหลังของผู้นำในสำนักบางคน”

“เหอหานเฟิงแก่ชราถึงขนาดปล่อยให้มีคนก่อเรื่องได้ตั้งมูกของตัวเองถึงเพียงนี้ซีียวหรือ” น้ำเสียงนี้เต็มไปด้วยความเย้ยหยัน ทว่าก็เบาใจที่คนก่อเรื่องไม่ใช่เจ้าสำนักเช่นเหอหานเฟิง เรื่องแบบนี้อาจจะจัดการได้ง่ายขึ้น “แล้วรู้หรือไม่ว่าเป็นใคร”

“ไม่มีหลักฐานแน่ชัดขอรับ หากจะให้ข้าเดา คนที่มีอำนาจควบคุมคนในสำนักชนิดข้ามหน้าข้ามตาเหอหานเฟิงได้มีสองคน คือเหอหลวนคุนกับฟางหวังเหลี่ยขอรับ”

“อ้อ... คนหนึ่งเป็นสหายสนิท อีกคนก็เป็นพ่อตา” ชายหนุ่มรู้สึกถึงความสัมพันธ์เช่นนี้วนวนาย่น่าปวดหัว “แล้วมีเรื่องอื่นอีกหรือไม่”

“มีขอรับ เร็วๆ นี้ดูเหมือนราชสำนักแคว้นโจวต้องการผูกไมตรีกับสำนักเยว่เลียง คนที่เดินทางไปเป็นตัวแทนของสำนักก็คือเหอหลวนซาน บุตรชายของเหอหลวนคุนขอรับ หลายคนคาดเดาว่าสองเฮาแคว้นโจวต้องการจับคู่เหอหลวนซานให้แก่หลานสาวนามว่าซุนชิงหลินขอรับ”

มูโมโฉวหนึ่งไปครู่หนึ่ง รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า เรื่องที่ดูเหมือนไม่เกี่ยวข้องกันสองเรื่อง บัดนี้คล้ายว่าถูกเกี่ยวโยงกันขึ้นมาอย่างไม่น่าเชื่อแน่อนว่าการผูกไมตรีระหว่างแคว้นโจวกับสำนักเยว่เลียงเป็นสิ่งที่เขาต้อง

จับตาดูอย่างใกล้ชิด แผนการเดินทางไปแคว้นโจวปรากฏขึ้นคร่าวๆ ในหัวของเขา

“เจ้าว่าลูกศิษย์ของแพทย์จี ควรค่าแก่การผูกมิตรหรือไม่?”

จื่อร่วผู้ไม่รู้ว่าตัวเองตกเป็นหัวข้อสนทนาของผู้คนในอีกสถานที่หนึ่ง ซึ่งห่างไกลออกไป ยังคงดำเนินชีวิตไปตามปกติของตนเอง วันนี้นางไม่ได้ขึ้นเขาไปหาสมุนไพรมะ แต่ให้ความสนใจกับสวนสมุนไพรมหาขนาดเล็กที่ปลูกด้วยตัวเองบริเวณหลังบ้าน

สมุนไพรมหาหลายชนิดต้องพึ่งพาสภาพอากาศที่เหมาะสมในการเติบโต แต่อีกหลายชนิดไม่จำเป็นต้องมีสภาพอากาศที่ซับซ้อนเช่นนั้น ดังนั้นนางจึงเลือกสมุนไพรมหาที่ปลูกง่ายปลูกเอาไว้หลังบ้านของตัวเอง นอกจากปลูกสมุนไพรมหาแล้ว นางยังต้องใช้เวลาทั้งวันเพื่อปรุงยาบางตัวที่เริ่มขาดแคลนจากชั้นยาของอาจารย์ เด็กสาวตัวเล็กทำงานราวกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ทุกขั้นตอนของนางได้รับการสั่งสอนมาเป็นอย่างดี

หม้อต้มยาทำมาจากเหล็กอย่างดี น้ำที่ใช้ในการต้มยาที่ดีที่สุดคือน้ำค้าง ด้วยวิธีการลับแบบพิเศษ ทุกเช้าจะต้องตื่นมาเก็บน้ำค้างก่อนที่พระอาทิตย์จะขึ้น พ้นขอบฟ้า น้ำที่มีปริมาณอย่างจำกัดถูกเทลงในหม้อเหล็ก สมุนไพรมหาทั้งสดและแห้งเตรียมรอจะใส่ลงไป ในหม้อต้ม ทุกขั้นตอน ทั้งลำดับการใส่ ความแรงของไฟ และระยะเวลา ด้วยเหตุนี้เด็กสาวจึงทุ่มเทความสนใจทั้งหมดไปที่การต้มยา คอยตมกลั่นและดูสีเพื่อไม่ให้มีข้อผิดพลาด จนไม่ทันได้สังเกตว่ามีใครคนหนึ่งก้าวเข้ามาภายในบ้านหลังนี้

“เจ้ากำลังต้มยาอยู่หรือ?”

เสียงทุ้มเช่นนี้ทั้งคุ้นเคยและไม่คุ้นเคยในเวลาเดียวกัน ทว่าสิ่งที่จื่อร่วแน่ใจคือไม่ควรมีใครก้าวเข้ามาภายในบ้านของอาจารย์ในเวลานี้ ลมหายใจของนางสะดุด เกร็งไปทั้งตัวด้วยความระมัดระวัง ทว่าพองเหยหน้าขึ้นกลับยิ่งแปลกใจ เสียงที่ว่าคุ้นเคยนี้เพราะเคยพบกันมาแล้วครั้งหนึ่ง ที่ว่าไม่คุ้นเคยเพราะ

ไม่ได้พบกันมาสักพักแล้ว

“นายท่านของคนถูกพิษไม่ใช่หรือ” นางไม่รู้จักชื่อเขา ไม่มีความทรงจำอื่นเกี่ยวกับเขา นางจึงเรียกเขาด้วยสิ่งที่เขาเป็น คือนายท่านของคนถูกพิษ

“ข้าแซมมู เรียคนายท่านมูดีกว่า” มูมิโหว่ไม่ได้วางตัวสนิทสนมเกินไป เขาจึงเปิดเผยตัวเองด้วยข้อมูลส่วนน้อยเท่านั้น

“เอละ นายท่านมู ไม่ว่าท่านจะมาด้วยเหตุผลใด ข้าต้องบอกก่อนว่าเวลานี้ข้ายังไม่ว่าง เชิญท่านกลับไปก่อน” เด็กสาวบอกเขาตามตรง ไม่ว่านายท่านมูคนนี้จะมาที่นี่ด้วยเหตุผลใด หรือเขาจะเป็นนายท่านมูของใคร เขาก็ไม่สำคัญเท่ากับยาที่นางกำลังต้มอยู่ตอนนี้

เมื่อถูกไล่ตรงๆ ก็ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกอายอยู่บ้าง ทว่าเขากลับสนใจสิ่ง que เด็กสาวทำมากกว่า แม้มูมิโหว่ไม่ใช่แพทย์ที่มีความรู้มากมาย แต่เขาก็พอรู้มาบ้างว่างานต้มยานี้เป็นงานยาก ไม่ใช่สิ่งที่แพทย์ฝึกหัดจะทำได้ คนต้มยานับว่าเป็นแรงงานที่มีค่ามาก แพทย์บางคนต้องต้มยาด้วยตัวเองเท่านั้น หรือบางคนรับเฉพาะงานต้มยาอย่างเดียว อาศัยประสบการณ์นับสิบปีเพื่อให้ได้ตำแห่งคนต้มยามาครอบครอง แม้แต่ในสำนักแพทย์เองก็ยังแยกแผนกเรียนต้มยาโดยเฉพาะออกมา

จากข้อมูลที่ได้รับ จื่อรวู้ได้พบกับแพทย์เจีตองนางอายุราวห้าขวบ จนถึงตอนนี้คืออายุสิบสี่ปี เท่ากับว่าแม่นางจะได้เรียนแพทย์กับอาจารย์ตั้งแต่ครั้งแรกที่พบกัน ระยะเวลานั้นก็ยังไม่มากถึงสิบปี กลับสามารถต้มยาได้ด้วยตัวเองในวัยเพียงเท่านี้ ความประทับใจที่เขามีต่อเด็กสาวยิ่งเพิ่มขึ้นอีก

“ข้าจะไม่รบกวน เชิญเจ้าต้มยาต่อได้เลย”

มูมิโหว่ตัดสินใจถอยออกไปด้านนอก จื่อรวู้ปรับไฟต้มยาให้เหมาะสมแล้วจึงเดินไปปิดประตู ป้องกันไม่ให้ใครเข้ามาด้านในอีก ราวหนึ่งชั่วโมงต่อมาประตูก็เปิดออก อากาศภายในบ้านค่อนข้างร้อนเพราะแทบไม่มีลมผ่าน ทั้งกลิ่นยาและไอร้อนจากหม้อต้มยาทำให้ใบหน้าของเด็กสาวพราวไปด้วยเหงื่อ ทันทีที่นางก้าวออกมาด้านนอก ผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินชุ่มผืนหนึ่งก็ยื่นมา

ตรงหน้า

“เซ็ดหน้าเสียก่อน เจ้าดูเหมือนคนเพิ่งอาบน้ำมาเลย” เสียงเย็นชาดังมาจากชายหนุ่มรูปร่างที่ยืนรออยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ทว่าจู่จี้วกลับยกแขนเสื้อขึ้นเซ็ดใบหน้าเสียอย่างนั้น “ทำไมไม่ใช้มันล่ะ”

“มองก็รู้ว่ามียาราคา เกิดสกปรกขึ้นมาแล้วท่านเรียกเก็บเงิน ข้าเกรงว่าจะไม่มีให้”

ชายหนุ่มฟังแล้วทั้งขุ่นทั้งโกรธ เด็กสาวคนนี่คิดว่านายท่านมูซึ่งกถึงขนาดนั้นเขี้ยวหรือ กระทั่งผ้าเซ็ดหน้าผืนเดียวก็คิดเงิน เขาจึงถือวิสาสะเอื้อมมือไปเซ็ดรอยดำจากขี้เถ่าที่ข้างแก้มของนางโดยไม่ขออนุญาต เด็กสาวตกใจชะงักไปครู่หนึ่ง มองชายหนุ่มที่สูงกว่าตัวเองหลายศืบยื่นมือมาเซ็ดหน้าให้ เซ็ดแล้วเขาก็ยัดผ้าเซ็ดหน้าใส่ในมือนาง

“มันเปื้อนแล้ว ข้าทำเปื้อนเอง ดังนั้นไม่คิดเงิน เอาไปใช้เถอะ”

“นี่...” นางมองผ้าเซ็ดหน้าเนื้อดีในมือก็พูดไม่ออก ผ้าผืนนั้นนุ่มมาก ไม่รู้สึกบาดผิวเลย ทั้งเรียบเนียนเหมือนกับผ้าไหม ในเมื่อเจ้าของเขาไม่เอาแล้ว ก็ช่างเถิด จี้วรั้วใช้ผ้าเซ็ดหน้าเซ็ดไปทั่วหน้าอีกครั้ง พอสดชื่นขึ้นมาหน่อยก็เงยหน้าถาม “ตกลงท่านมาที่นี่ต้องการสิ่งใด”

“ไม่อยากรู้หรือว่าทำไมข้าถึงรู้ว่าเจ้าอยู่ที่นี้”

“ไม่ว่าท่านจะรู้มาจากไหนท่านก็ได้รู้แล้ว อีกอย่าง... มันไม่ใช่ความลับอะไร หากจะมองหาเด็กสาวสวมหน้ากากประหลาดคนหนึ่ง” ที่จริงการค้นหานางนั้นง่ายเสียยิ่งกว่าง่าย

“ข้าผ่านมาทางนี้ คิดถึงผู้มีพระคุณของลูกน้องตัวเองก็เลยแวะมาเยี่ยม” เขายึดตัวมองดวงอาทิตย์ที่ใกล้จะตรงศีรษะเต็มที “ยืนรอมานานจนหิวแล้ว เจ้าช่วยทำอะไรให้ข้ากินก่อนแล้วกัน เอาเป็นข้าวต้มผักดองเหมือนคราวก่อนก็ได้”

“มันเรื่องอะไรที่ข้าต้องทำอาหารล่ะ” เพราะไม่เคยเจอสถานการณ์เช่นนี้มาก่อน จี้วรั้วเลยไม่รู้ว่าจะควรตอบสนองอย่างไร

“เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหา” เขาคิดว่านางปฏิเสธเพราะความงก จึงล้วงเข้าไป
ในแขนเสื้อแล้วหยิบเงินออกมาให้ ยัดใส่มือของเด็กสาวเรียบร้อย “นี่ค่าอาหาร
ไปทำได้เลย ข้าหิว”

สี่ แขกไม่ได้รับเชิญ

จื่อร่วนั่งกับสิ่งที่เกิดขึ้น ทำไมเขาถึงมาบอกให้นางทำอาหารให้ ทว่าเมื่อมองเงินในมือเทียบกับราคาของอาหารภายในบ้าน ดูเหมือนนี่จะเป็นการค้าที่ได้กำไรมหาศาล แทนที่จะปฏิเสธ เด็กสาวจึงเลือกที่จะเสียบแล้วเดินนำกลับไปที่บ้านของตนเอง นายท่านมูเดินตามมาอย่างว่าง่าย

เมื่อเปิดประตูออกก็มองเห็นภายในบ้านที่ค่อนข้างโหดม ทว่าข้าวของล้วนถูกสร้างขึ้นอย่างแข็งแรง จื่อร่วให้เขานั่งที่โต๊ะในโถงขนาดเล็กของบ้าน ถัดไปไม่กี่ก้าวก็เป็นห้องครัว เด็กสาวไม่ได้กังวลว่าอีกฝ่ายจะขโมยข้าวของ เพราะในบ้านไม่มีอะไรให้ใครฉกฉวย อย่างดีที่สุดก็คือพวกเครื่องเรือนที่ทำจากไม้ และเสื้อผ้าที่อยู่ในห้องนอน นายท่านมูคนนี้ทำทางรำรวย เขาคงไม่สนใจอะไรกับบ้านที่ทั้งเก่าและโหดมหลังนี้หรอก

เสียงปะทุแตกของพินในห้องครั้วดังขึ้นมาเป็นระยะ เด็กสาวทำข้าวต้มเนื้อแห้งอีกครั้ง แต่คราวนี้ผสมผักสมุนไพรบางอย่างที่ช่วยเรื่องการผ่อนคลาย และเพิ่มพลังกำลังลงไปด้วย ระหว่างนั้นก็หยิบเนื้อปลาตากแห้งมาหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ ผัดกับผักและพริกแห้ง ปูรสด้วยน้ำตาลและเกลือเล็กน้อย ผักตอกลงจุ่มแยกไว้ในถ้วยขนาดเล็ก ใช้เวลาไม่นานอาหารทั้งหมดก็ถูกจัดวางไว้บน

โต๊ะตรงหน้าแขก

“รีบกินแล้วรีบไป”

มุมิโคโนไม่ได้ถือเอาคำไล่นั้นเป็นจริงจั่ง เขาเพียงแค่อุดกลืนอาหารแล้ว เริ่มลงมือกินอย่างเพลิดเพลิน มันไม่ใช่อาหารชั้นเลิศ ปลาผัดผักกับพริกแห้ง กirschชาติออกโตดเค็มไปนิด ข้าวต้มมีกลิ่นหอมของข้าว เนื้อแห้ง และสมุนไพรรักษาที่ใส่ลงไป เมื่อกินทุกอย่างพร้อมกันกลับได้รสชาติที่ค่อนข้างพอดี เป็นรสชาติที่หาได้ยากยิ่งสำหรับคนอย่างเขา

จื่อร่วเองก็นั่งลงกินอาหารที่ตัวเองทำเช่นกัน ปกติมารดาไม่ได้กลับบ้าน ตอนกลางวัน เด็กสาวต้องกินอาหารคนเดียวจนชินตั้งแต่เด็ก คิดไม่ถึงว่าวันหนึ่งจะมีแขกไม่ได้รับเชิญมาร่วมโต๊ะด้วย แต่ไม่ว่านี่ก็อย่างไรก็ตามเหตุผลที่เขา มาพบนางไม่ได้ คำรักษาก็จ่ายหมดแล้ว คนป่วยก็รักษาให้จนเกือบหาย ไม่ได้มีพันธะต่อกันอีก ทั้งที่อีกฝ่ายหายหน้าไปนานเกือบครึ่งเดือน อยู่ๆ กลับมาปรากฏตัวอีกครั้งเช่นนี้

พวกเขากินอาหารด้วยกันเงียบๆ โดยไม่พูดอะไร ผ่านไปครู่เดียวจื่อร่ว ก็เป็นฝ่ายอึดก่อน นางยกถ้วยและตะเกียบของตัวเองกลับไปเก็บในห้องครัว หวังให้แขกกินอยู่เพียงลำพัง ลักพักเมื่อเขากินเสร็จนางจึงปรากฏตัวอีกครั้ง

“ท่านมาที่นี่ต้องการอะไร”

“แค่แวะมาเยี่ยม” คำตอบที่ต่อให้เด็กสามขวบฟังก็รู้ว่าไม่ใช่เรื่องจริง พวกเขาแทบไม่รู้จักกันเลยด้วยซ้ำ แม้แต่ชื่อก็เพิ่งทราบกันเมื่อครู่ ที่จริงเขาน่าจะรู้ชื่อของนาง แต่นางรู้เพียงแซ่หมู่ของเขาเท่านั้น

“ก็ได้ ถ้าท่านแวะมาเยี่ยมก็เชิญกลับไปได้แล้ว คราวหลังไม่ต้องมาอีก” จื่อร่วไม่ได้สนใจว่าเขาจะพูดความจริงเกี่ยวกับเป้าหมายหรือไม่ เพราะถ้าเจตนาของเขาสื่อไปในทางร้าย เขาจะทำร้ายนางในทันทีโดยไม่ต้องเสียเวลาร่วมโต๊ะอาหารเช่นนี้ ด้วยความแข็งแรงของชายหนุ่มตรงหน้า เกรงว่าบิดมื่อเพียงนิดก็พรากชีวิตของนางไปได้ในทันที ทว่าการตอบสนองของชายหนุ่ม คล้ายกับการยั่วโมโห

“ค่าข้าว ผักตอง เนื้อแห้ง และปลาแห้งจะลั๊กที่ต๋าลึง เงินที่ข้าให้เจ้าไป มันมากพอสำหรับหลายมือเลยนะ” เขามองไปรอบๆ ด้วยท่าทางสนใจ “กับแขกที่เจ้าค้ากำไรเกินควรเช่นนี้ ควรจะมีน้ำชาให้บ้าง”

“เมื่ออืมแล้วก็ควรจะไป”

จื่อร่วทำปากยู่ แม้ใบหน้าครึ่งบนจะถูกดบังด้วยหน้ากากไม้จันแทบมองไม่เห็นสิ่งใด แต่ใบหน้าครึ่งล่างที่ต่ำกว่างมูกลงมายังสะท้อนให้เห็นริมฝีปากยู่เพราะความไม่สบอารมณ์ มูโมโฉวรู้สึกเพลิดเพลินกับการแสดงออกของเด็กสาวอย่างบอกไม่ถูก

ไม่นานนักเด็กสาวก็กลับมาพร้อมกับน้ำร้อนและใบชาแห่งในกระปุกขนาดเล็ก นางใส่ใบชาลงในถ้วยเล็กน้อย จากนั้นรินน้ำร้อนตามลงไปทีละนิด เมื่อชาเริ่มออกสีนําก็ใช้ฝาปิดถ้วยชาแล้วรินน้ำรอบแรกออกจนหมด ก่อนจะเริ่มเทน้ำร้อนในรอบที่สอง ชายหนุ่มมองวิธีการชงชาแปลกๆ นี้ด้วยความสนใจ กลิ่นของชาในถ้วยที่สองค่อนข้างหอมเป็นเอกลักษณ์ เมื่อชาไหลผ่านปากลงสู่คอก เขาค้นพบว่ามันเต็มไปด้วยรสชาติที่นุ่มนวล หอมอวลอยู่ภายในปากและช่วยให้ท้องของเขาอบอุ่น

“เป็นชาที่ดีมาก”

ในฐานะของเจ้าสำนักไต่หยาง มูโมโฉวไม่เคยขาดใบชาที่ดี เขามีกระทั้งใบชาที่นำหนักครึ่งชั่งต้องจ่ายด้วยร้อยตำลึงทอง แต่ไม่มีใบชาจากที่ไหนเหมือนกับที่นี่ ทั้งกลิ่นและรสชาติ หรืออาจเพราะวิธีการชงชาที่ต่างออกไป ทว่าทั้งหมดนี้ก่อให้เกิดรสชาติที่ยอดเยี่ยม

“มีใบชาอีกหรือไม่”

“มี” เด็กสาวพยักหน้า “แต่ใบชาไม่รวมในราคาค่าข้าวหรอกนะ”

“ได้ เจ้าคิดเท่าไร”

จื่อร่วไม่คิดว่าชายหนุ่มจะซื่อมันจริงๆ นางไม่รู้ว่าควรจะขายใบชาด้วยราคาเท่าไร ของพวกนี้เป็นสิ่งที่อาจารย์สอนให้นางทำ โดยปกติก็กินกันเฉพาะนาง อาจารย์ และมารดาเท่านั้น หากจะนึกเทียบกับราคาใบชาชนิดอื่นที่ขาย

กันทั่วไป ก็ควรมีราคาแพงกว่านิดหน่อย

“กระปุกนี้ห้าสิบบาท” เงินห้าสิบบาทนี่นับว่ามาก โดยปกติข้าวสารถึงหนึ่งราคาสิบบาทเท่านั้น ซื้อซากกระปุกเล็กๆ ด้วยราคาข้าวสารห้าถึงนับว่ามากสำหรับชาวบ้านทั่วไป ดังนั้นเด็กสาวค่อนข้างมั่นใจว่าเป็นราคาที่เหมาะสม เพียงแต่เงยหน้าขึ้นกลับพบว่าใบหน้าของแขกค่อนข้างแปลก “ทำไม มันแพงไปรี”

ชายหนุ่มรีบส่ายหน้า เขาล้วงหาเงินแล้ววางลงบนโต๊ะ “ร้อยบาท เอามาสองกระปุก”

เด็กสาวนึกยิ้มกว้างอย่างไม่อาจลั้นเอาไว้ได้อีกต่อไป วันนั้นนางแค่อยู่บ้านเฉยๆ ทำอาหารและซิงซาก็ได้เงินถึงร้อยบาท ถึงเทียบเท่ากับรายได้หลายเดือนของชาวบ้านละแวกนี้ ไม่ใช่จอร์จี่ไม่มีเงิน ทั้งเงินที่ชายสมุนไพร่เงินที่ได้รับจากการรักษาคนไข้ที่เวะเวียนมาที่นี้ ก็มากพอจะทำให้นางกลายเป็นเศรษฐีตัวน้อย แต่เพราะความทรงจำวัยเยาว์ เด็กสาวเติบโตขึ้นมาด้วยความยากจน มารดาทำงานเป็นสาวรับใช้ในร้านขายผ้า รายได้พวกนั้นไม่สามารถทำให้นางกินเต็มความหิวให้เต็มท้องได้ จอร์จี่จึงเห็นคุณค่าของเงินทุกบาทที่นางได้รับ

เขามองเด็กสาววิ่งกลับเข้าไปในครัวเพื่อหยิบชาสองกระปุกมาให้ด้วยความยินดี บางครั้งเด็กสาวก็ทำตัวเหมือนผู้ใหญ่ แต่บางครั้งก็ทำตัวเหมือนเด็ก โดยไม่รู้ตัว มือของชายหนุ่มวางลงบนศีรษะของนางแล้วขยี้เบาๆ ทั้งคนลูบและคนถูกลูบต่างก็ตกใจ จอร์จี่ถอยร่นออกไปจนแผ่นหลังชิดผนัง ยกมือป้องกันศีรษะเอาไว้

“ท่านทำอะไร”

“ไม่มีอะไร” มูมิโควเองก็แปลกใจ เขาหยิบกระปุกชาแล้วลุกขึ้น “ข้าขอตัวก่อน แล้วจะแวะมาอีกครั้ง”

ชายหนุ่มก้าวเท้าออกจากบ้าน เพียงชั่วพริบตาว่างของเขาก็หายไปจากสายตา จอร์จี่จับศีรษะของตัวเอง นานมากแล้วที่ไม่มีใครลูบศีรษะของนาง โดย

เฉพาะคนแปลกหน้าที่เป็นชายหนุ่ม บางทีนางอาจจะทำให้เขานึกถึงน้องสาว หรือว่าลูกสาวของเขาก็ได้ เด็กสาวไม่คิดมาก นางเก็บถ้วยชามไปล้างแล้ว เตรียมอาหารเย็นรอมารดากลับมา

เช้าวันต่อมา บ้านของจื่อร่วได้ต้อนรับแขกอีกครั้ง ระหว่างที่นางนั่ง ปั่นยาลงโนโหลแก้วก็ได้ยินเสียงเคาะประตูดังขึ้น เมื่อเปิดออกไปดูก็พบกับคน คู่หนึ่ง ชายชราอายุราวหกสิบปี เขาเป็นสหายกับอาจารย์ของนาง นอกจากนี้จะ แวะมาเยี่ยมอาจารย์เป็นครั้งคราว หลังจากอาจารย์ออกเดินทางเขาก็แวะมา เยี่ยมนางบ้าง

“ท่านปู่จ้าว” เด็กสาวเรียกแล้วโค้งคำนับด้วยความเคารพ

ชายชรายิ้มด้วยท่าทางไม่ดีนัก “ปู่ต้องรบกวนเจ้าอีกแล้ว”

ตอนนั้นเองที่เด็กสาวสังเกตเห็นใครอีกคนที่ด้านหลังของเขา ชายสอง คนช่วยกันแบกร่างชายวัยสามสิบปีคนหนึ่ง ใบหน้าของเขาแดง แตริมฝีปาก ซีด มีเหงื่อออกมามากมาย เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นผู้ป่วย จื่อร่วจึงถอยไปยืนด้าน ข้างและให้คนแบกชายคนนั้นเข้ามาด้านใน

“เขาเป็นลูกชายของปู่เอง สองสามวันก่อนเขาเริ่มมีไข้ ตัวร้อนแล้วก็เย็น สลับกันไป เมื่อร้อนมันก็ร้อนมากจนเหมือนมือจะถูกลวก เมื่อเย็นมันก็เย็น มากจนเหมือนกับศพ แพทย์หลายคนกล่าวว่ามันคืออาการหทัยหยางไม่สมดุล แต่พวกเขาไม่รู้วิธีการรักษา เจ้าช่วยปู่ได้หรือไม่”

ปู่จ้าวเป็นคนใจดี หลายครั้งเขาก็ทำตัวเหมือนปู่ของนางจริงๆ ดังนั้น ไม่มีทางที่จื่อร่วจะปฏิเสธ เด็กสาวพยักหน้าก่อนจะเดินไปนั่งที่ข้างเตียง ชาย คนนั้นแม้สิ้นเรี่ยวแรงแต่ก็ไม่ได้หมดสติเสียทีเดียว สายตาของเขาจับจ้อง เด็กสาวที่ก้าวเข้ามา เมื่อนางเอื้อมมือไปจับชีพจรที่ข้อมือของเขา เขาชะบัตออก โดยแรง

“แพทย์ปลอม!” เสียงแหบแห้งเอ่ยออกมาด้วยความโกรธ “นางต้องเป็น แพทย์ปลอมแน่ๆ”

ปู่จ้าวกำวเข้ามากตร่างบุตรชายเอาไว้ “นางคือลูกศิษย์ของแพทย์ฉี จะ เป็นแพทย์ปลอมได้อย่างไร”

“นางอายุเท่าใดกัน ถึงลึบห้าปีหรือไม่ ต่อให้นางเรียนแพทย์มาตั้งแต่ อยู่ในครรภ์มารดา ก็ไม่มีความสามารถมากพอจะรักษาข้าได้” ชายหนุ่มมั่นใจ อย่างยิ่ง แพทย์ส่วนใหญ่ที่เขาพบเป็นชายวัยกลางคนไปจนถึงวัยชรา คนพวก นี้เรียนแพทย์อย่างต่ำี่สิบปี บางคนใช้ชีวิตในฐานะแพทย์ยาวนานถึงห้าสิบปี แต่ก็ไม่สามารถรักษาอาการป่วยของเขาได้ แล้วเด็กสาวคนนี้จะมีความสามารถ เช่นนั้นได้อย่างไร

“ถ้าเจ้าไม่ลองให้นางรักษา เจ้าจะรู้ได้อย่างไร จื่อร่วเป็นเด็กมีความ สามารถ ห้ามสบประมาทนางโดยเด็ดขาด” ปู่จ้าวบุตรชายของตนเอง

“ท่านพ่ออยากให้ข้าตายด้วยน้ำมือของนางหรืออย่างไร” ดวงตาของเขา เปลี่ยนเป็นสีแดงเพราะความโกรธ

จื่อร่วมองบิดากับบุตรชายโต้เถียงกันไปมา นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคน ปฏิเสธการรักษากับนาง มันไม่ใช่ความผิดของพวกเขาที่จะไม่มั่นใจในตัว เด็กสาวคนหนึ่ง ด้วยปัญหาที่เวียนมาซ้ำซากเช่นนี้เองนางจึงยังมีสติ ขจัดความ ไม่พอใจและเริ่มตั่นกล่าวอีกครั้ง

“ท่านมีสองตัวเลือก หนึ่งในฟังคำวินิจฉัยของข้าแล้วตัดสินใจว่าจะยอมรับ การรักษาหรือไม่ สองคือกลับไปและนอนรอความตาย หยินหยางในตัวท่านตี กันสับสนวุ่นวาย ไม่เกินหนึ่งวันหัวใจของท่านจะไม่สามารถรับภาวะขาดสมดุล นี้ได้ อวัยวะภายในจะล้มเหลว และหัวใจของท่านจะหยุดทำงาน”

น้ำเสียงที่เรียบง่าย ทว่าถ้อยคำกลับเต็มไปด้วยความรุนแรง ปู่จ้าวรู้ว่า จื่อร่วจะไม่ล้อเล่นกับความตาย ใบหน้าของชายชราเริ่มซีด

“จริงหรืออาร่ว”

เด็กสาวพยักหน้า “ลมหายใจของเขาติดขัด เหงื่อออกมาก มีอาการหอบ ในระหว่างที่พูด น้ำเสียงขาดช่วง หน้าเขาไม่เท่ากัน ลมหายใจมีกลิ่นเหม็น ดวงตาแดง ริมฝีปากซีดแตก ปลายนิ้วเริ่มเป็นสีม่วง ทั้งหมดคืออาการที่

บ่งบอกว่าปอดและอวัยวะภายในของเขาทำงานแย่งลง”

“โกหก เจ้าโกหก!” คนป่วยโวยวาย ไม่มีใครยอมรับได้เมื่อถูกบอกว่าตัวเองกำลังจะตายในอีกไม่นาน

จื่อร่วหันไปมองเขา “เพื่อเห็นแก่ท่านปู่จ้าว ทำไมท่านไม่ให้ข้าวินิจฉัยอาการป่วยของท่านก่อน หลังจากนั้นท่านก็อยู่ที่นี้เพื่อรักษาแล้วเสี่ยงดวงว่าจะรอดหรือตาย แต่ถ้าท่านไม่ต้องการและจากไป ท่านจะมีทางเลือกเดียวคือตายอย่างทุกข์ทรมาน”

“อาเจิง ให้นางลองรักษาเจ้าเถอะ ถือว่าพอขอร้อง” ชายชราไม่มีทางเลือก จ้าวเจิงเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของเขา แม้ถูกตามใจจนเสียนิสัยไปบ้างก็ไม่ใช่คนเลวร้ายเสียทีเดียว ในกายภาคหน้ายังสามารถถลប់ตัวกลับใจได้ เขาจะเสียบบุตรชายคนเดียวไปได้อย่างไร

ฝ่ายคนป่วยถูกบิดาขอร้องเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่าบิดามีความเชื่อมั่นในตัวเด็กสาวมาก อีกทั้งยืนยันว่านางเป็นศิษย์ของแพทย์ฉีผู้ยิ่งใหญ่ แม้หัวใจของเขาจะเต็มไปด้วยความไม่พอใจและความโกรธ แต่ก็ยินยอมให้เด็กสาวเข้ามาตรวจเพื่อวินิจฉัย

จื่อร่วกลับมาหนึ่งที่เดิม ใช้นิ้วมือสัมผัสชีพจร มองดูดวงตา ลิ้น ปาก และเหงื่อของผู้ป่วยอีกครั้ง หลังจากใช้เวลาครู่หนึ่งนางก็ถอนหายใจ “ขอถ้ามาย้อนหลังกลับไปสามปีท่านได้แต่งงานกับภรรยาหรือไม่ แล้วมีภรรยาในบ้านของท่านมากกว่าหนึ่งคนด้วยใช่หรือไม่”

ปู่จ้าวพยักหน้า “ใช่แล้วอาจื่อ อาเจิงแต่งงานกับภรรยาเมื่อหลายปีก่อน แต่สามปีที่แล้วเขาได้รับอนุภรรยาคนใหม่มา และในสามปีนี้อยู่มีอนุภรรยาเพิ่มอีกสองคน”

นี่ไม่ใช่เรื่องแปลก โดยเฉพาะฐานะบุตรชายคนเดียวของครอบครัว การมีภรรยาหลายคนย่อมหมายถึงการขยายครอบครัว มีลูกหลานเพิ่มอีกหลายคนเช่นกัน

“ในคืนหนึ่งท่านนอนกับภรณยามากกว่าสองคนขึ้นไปพร้อมกันใช่หรือ

ไม่”

จำว่าฉันรู้สึกอับอายและตกใจ สิ่งที่ได้ก็สาวพูดไม่ผิด ตั้งแต่เข้ารับ
อนุภรรยาหลังจากที่ภรรยาของเขาคลอดบุตรชายคนที่สอง นางให้ความสนใจ
แก่บุตรชายมากเกินไป เขาจึงมองหาความรื่นรมย์อย่างอื่น เขาได้ใช้เงินไปก่อน
นางโลมอีกสองคนเพื่อมาเป็นอนุภรรยา

เขาเริ่มค้นพบกามวิถีแบบใหม่ที่นำสู่ความสุขสบาย อย่างเช่นการร่วมรัก
มากกว่าสองคนขึ้นไปในเวลาเดียวกัน จากนั้นแทบทุกคืนกิจกรรมของเขา
บนเตียงนอนก็ดำเนินไปเช่นนี้ หากเมื่อหน่ยก็จะเดินทางไปหานางโลม เรียก
นางโลมมากกว่าสองคน มากที่สุดถึงห้าคนเพื่อร่วมรักด้วยกัน เพียงแต่นี้เป็น
เรื่องที่เขาไม่เคยบอกใครมาก่อน

เดิมทีปู่จำว่าค่อนข้างตกใจกับคำถามนี้ แต่เมื่อมองใบหน้าบุตรชาย อีก
ทั้งความเงียบที่เกิดขึ้น ไม่ต้องให้ใครบอกก็พอจะรู้ได้ว่าเรื่องที่เด็กสาวกล่าว
เป็นเรื่องจริง หัวใจของชายชราตื่นตระหนกกับพฤติกรรมของบุตรชายไม่น้อย
ใบหน้าของชายชรากลายเป็นสีแดงด้วยความอับอาย

จื่อว่าไม่ได้ต้องการทำให้ใครอับอายไปมากกว่านี้ นางเริ่มกล่าวต่อ
“พฤติกรรมร่วมรักแบบนี้ทำให้พลังหยินหยางในร่างกายของท่านไม่สมดุล ท่าน
ได้รับพลังงานหยินเข้ามาในร่างกายคราวหนึ่งมากเกินไป เมื่อไม่ได้ฝึกวรยุทธ์
หรือออกกำลังกายเพื่อเพิ่มธาตุหยางจึงทำให้เกิดอาการธาตุไม่สมดุล”

“มีวิธีรักษาหรือไม่” คนป่วยเอ่ยถาม เมื่อได้ฟังคำวินิจฉัย เขาก็รู้ว่า
เด็กสาวคนนั้นไม่ใช่ธรรมดา ความสามารถของนางน่ากลัวอย่างแท้จริง

“สามารถฝังเข็มเพื่อระบายหยินและสร้างหยางได้ และยังมียาสมุนไพร
บางส่วนช่วยในการรักษาสมดุลธาตุหยาง นอกจากนี้ยังมีผลกระทบท่อร่างกาย
ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นั่นคือความเป็นชายของท่านจะอ่อนตัวเป็นระยะเวลาหลาย
เดือน จนกว่าธาตุหยางจะกลับมาสมดุล เมื่อรักษาแล้วต้องเว้นระยะห่าง งด
ร่วมรักอย่างน้อยหกเดือน หลังจากหกเดือนจะสามารถกลับไปร่วมรักได้ แต่
ให้ทำเพียงวันเว้นวัน วันละครั้ง และครั้งละหนึ่งคน เพราะธาตุหยางของท่าน

ยังอ่อนแอ ให้ท่านผึกวรยุทธ์ธาตุหยางมากขึ้น”

“ควรให้เขาดูเรื่องอย่างว่าเลยดีหรือไม่” ปูจ้าวกล่าวว่าหากยังคงทำเช่นนี้ต่อไป บุตรชายจะป่วยได้อีกครั้ง เวลานี้เขามียหลานชายสองคนแล้ว ไม่มีเพิ่มก็ไม่เป็นไร แต่คนที่นอนป่วยหน้าซีด

“มีหยางมากไปก็ไม่ดีหรือท่านปู โดยเฉพาะคนผึกวรยุทธ์ ถ้ารักษาสมดุลธาตุไม่ดี มีธาตุหยางในร่างมากเกินไป จะเกิดอาการที่เรียกว่าธาตุไฟแตก การร่วมรักเป็นบางครั้งถือว่าดีต่อร่างกาย ไม่ต้องถึงกับงดตลอดชีวิต”

เมื่อได้ฟังเช่นนั้นหัวใจของจ้าวเจิ้งก็เต็มไปด้วยความสุข การบอกให้เขาลดเรื่องอย่างว่าลงสามารถยอมรับได้ แต่ถ้าห้ามไม่ให้เขาร่วมรักเลยเกรงว่าสังหารเขาจะดีกว่า หัวใจที่แข็งกระด้างของเขากลับมาอ่อนนุ่ม รู้สึกขอบคุณเด็กสาวคราวลูกคนนั้นขึ้นมา

“เจ้าสามารถช่วยข้าได้ใช่หรือไม่”

“แน่นอน” เด็กสาวพยักหน้า “ท่านจะยอมให้ข้ารักษาหรือไม่”

“รักษาลิ รักษาข้าที” คนป่วยขอร้อง เขาไม่ยอมตายหรือกลายเป็นชายที่ไม่สมชาย

นางหยิบเข็มทองในห่อผ้าที่มักพกติดตัวเสมอออกมา เดินตรงไปที่ปลายเท้า เพราะว่าปัญหาเกิดจากอวัยวะเพศชายของอีกฝ่าย การฝังเข็มโดยตรงไม่สามารถทำได้ ดังนั้นจุดฝังเข็มในเรื่องนี้จะเป็นการทำผ่านปลายเท้าในจุดที่มีเส้นประสาทเชื่อมหากัน

หลังจากเข็มทองปักลงไปทั้งที่ปลายเท้าทั้งสองข้าง มีทั้งจุดที่ปักผ่านนิ้วมือและปักผ่านฝ่าเท้า เข็มทองยังปักคาอยู่เช่นนั้น รอคู้หนึ่งคนป่วยจะรู้สึกเย็นที่ปลายเท้า รวากับว่าความเย็นทั้งหมดไหลไปรวมกันที่ปลายเท้า มีไอน้ำเกาะอยู่รอบฝ่าเท้าของเขา ขณะนั้นความเย็นที่เคยอยู่ในศีรษะและช่วงอกก็หายไป ยิ่งผ่านไปร่างกายที่ร้อนสลับหนาวของเขาก็สงบขึ้น ดูเหมือนเด็กสาวจะเป็นสุดยอดแพทย์อัจฉริยะอย่างที่บิดาของเขากล่าวจริงๆ

ราวหนึ่งชั่วยามต่อมาร่างกายของเขานูนขึ้นเรื่อยๆ แม้จะรู้สึกว่ามีควม
เย็นหลงเหลือในร่างกายอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้ทรمانอย่างครวทที่เดินทางมา
ที่นี่ เด็กสาวถอนเข็มออกจากเท้าของเขา หายไปจัดยาสมุนไพรส่วนหนึ่งให้
พร้อมกับยาที่ต้มเรียบร้อยแล้วส่งให้เขาถ้วยหนึ่ง

ปู่จ้าวช่วยป้อนยาบุตรชายให้ดื่มจนหมดถ้วยนั้น จี้อรวอธิบายเพิ่มเติม
“นี่เป็นยาสมุนไพรที่ช่วยให้ร่างกายอบอุ่น ข้าเตรียมเอาไว้สำหรับพ่อต้ม
ประมาณเจ็ดวัน ส่วนนี้เป็นรายชื่อยาที่ท่านปู่จ้าวไปซื้อเองได้ ยานี้ช่วงเดือน
แรกให้ดื่มตอนเช้ากับตอนเย็น หลังจากหนึ่งเดือนไปแล้วให้ดื่มวันละครั้งก่อน
นอนก็พอ ถ้ามีปัญหาให้กลับมาที่นี่อีกครั้ง”

ชายชราจับมือเด็กสาวเอาไว้แน่น “ปู่ไม่รู้ว่าจะควรขอบคุณเจ้าอย่างไร”

จี้อรวตบลงที่หลังมือของชายชราเบาๆ “ท่านปู่ปฏิบัติต่อข้าเหมือนหลาน
สาวมาโดยตลอด ข้าต้องตอบแทนความเมตตาของท่านอยู่แล้ว” แม้จะตอบ
แบบนี้ แต่เด็กสาวยังแอบกระซิบ “แต่ยาสมุนไพรพวกนี้ยังมีค่าใช้จ่ายนะ
ท่านปู่”

ชายชราหัวเราะด้วยอารมณ์ที่สดใส เขารู้นิสัยของเด็กสาวดีเช่นกัน ไม่ใช่
เพราะนางเห็นแก่เงิน แต่นางมักมองเห็นอนาคตของตัวเองกับมารดาเสมอ
และด้วยความช่วยเหลือในครั้งนี้ เขายินดีกระทั่งจะมอบสมบัติครึ่งหนึ่งใน
ตระกูลจ้าวให้แก่นาง

“นี่เป็นเงินส่วนหนึ่งที่ปู่เตรียมมา หลังจากนี้จะให้คนส่งมาเพิ่มอีก”
ชายชราเอาถุงเงินที่หนักมากถุงหนึ่งใส่มือของเด็กสาว “อ้อ ยังมีอีกอย่างที่ปู่
อยากให้เจ้าเก็บไว้ หากมีสิ่งใดที่ต้องการให้ปู่ช่วยเหลือให้เจ้าแสดงป้ายนี้กับ
สำนักคุ้มภัยตระกูลจ้าวได้ทุกสาขา”

ป้ายไม้สลักคำว่า ‘จ้าว’ ถูกวางไว้บนมือของจี้อรว เด็กสาวไม่แน่ใจว่า
นางจะได้ใช้ประโยชน์จากมันหรือไม่ แต่ถ้ามีใครสักคนรู้ว่าชายชราตระกูลจ้าว
ผู้นี้มอบป้ายนี้ให้แก่เด็กอายุสิบสี่ พวกเขาจะต้องคลุ้มคลั่งเป็นแน่ ตระกูลจ้าว
เป็นเจ้าของสำนักคุ้มภัยจ้าวที่โด่งดังไปทุกดินแดน ไม่ใช่เพียงแค่วังโจ

ยังมีสาขาอีกมากมายหลายแคว้น ป้ายไม้นี้มอบให้แก่สหายคนสนิท เมื่อแสดงป้ายนี้ในสำนักคุ้มภัย ก็เท่ากับขายชราปรากฏตัวขึ้นด้วยตัวเอง ทุกคนต้องฟังคำสั่งผู้ถือป้ายนี้

จื่อร่วไม่ได้ใส่ใจมากนัก นางรับรู้เพียงน้ำใจของชายชราเท่านั้น นางเก็บป้ายไม้ไว้ในแขนเสื้อ พุดคุยกับชายชราอีกเล็กน้อยระหว่างที่ปล่อยให้คนของเขาช่วยคนป่วยเข็ดตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้า เมื่อกลับออกมาอีกครั้ง จ้าวเฉิงอยู่ในสภาพที่ดีขึ้นเป็นอย่างมาก ใบหน้าที่เคยซีดจนไร้สีเลือดเริ่มมีเลือดผาดเล็กน้อย แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังต้องยืนด้วยการพยุงจากลูกน้องของตน

“สาวน้อย ขอขอบคุณอีกครั้งที่ช่วยเหลือข้า ข้าขอโทษที่เคยพุดจาไม่ดีกับเจ้า” ทศคนคิดของเขาเปลี่ยนแปลงพลิกตลบกลับด้านในทันที “ในอนาคตหากเจ้ามีเรื่องเดือดร้อน หากไม่ผิดกฎหมาย ต่อให้บุกรุกน้ำลุยไฟข้าก็จะพยายามช่วยเจ้าทุกอย่าง”

“ท่านลุงมีบิดาที่ดีอย่างท่านปู่จ้าว ข้าพุดตามตรงว่าหากไม่ใช่เพราะท่านปู่ ข้าอาจไม่ยอมรับท่านในครั้งนี้ ดังนั้นขอเพียงท่านดูแลบุญต่อท่านปู่ นั่นถือว่าเป็นการตอบแทนที่ดีที่สุดแล้ว” เด็กสาวกล่าวความจริง หากไม่ใช่เพราะเขาเป็นบุตรชายของปู่จ้าว นางจะไม่สนใจเลยว่าอีกฝ่ายจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

จ้าวเฉิงพยักหน้า ก่อนที่พวกเขาจะกลับออกไปจากบ้านหลังนี้ เด็กสาวมองประตูที่เปิดลงอีกครั้ง นางปาดเหงื่อบนใบหน้า แต่หัวใจชุ่มชื้นเพราะเงินจำนวนมากที่ได้รับในวันนี้ หลังจากกลับมาทำงานบ้านยาให้เสร็จสิ้นนางก็ปิดประตูเตรียมตัวกลับบ้านของตัวเอง

เด็กสาวเดินกลับบ้านอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะหยุดชะงักเพราะใครคนหนึ่งยืนเอนหลังพิงประตูบ้านของนางเอาไว้

“ท่านมาทำไมอีก” น้ำเสียงไม่ดีนัก

มู่โมโจวยิ้มเล็กน้อย “เมื่อวานข้าลี้ภัยมาวิธิงซาจากเจ้า วันนี้ก็เลยมาถามให้แน่ใจอีกครั้ง” ชายหนุ่มเงยหน้ามองฟ้า เขามาได้เวลาที่ตีเสมอ ตะวัน

ตรงศีรษะแล้ว “แต่ก่อนคุณข้าหิวมาก เจ้าทำอาหารให้ข้ากินหน่อย”
คราวนี้ไม่ต้องรอให้นางถาม เขาก็โยนเงินจำนวนหนึ่งไปให้
จื่อร้วคิดว่าถุงเงินกลางอากาศ แม้มีริมฝีปากแน่น มองคนที่อยู่ตรงหน้า
เพราะไม่เข้าใจเจตนาที่แท้จริงของเขา “ท่านต้องการสิ่งใดกันแน่”
“แน่นอน ข้าต้องการอาหาร เร็วเข้าสิ”